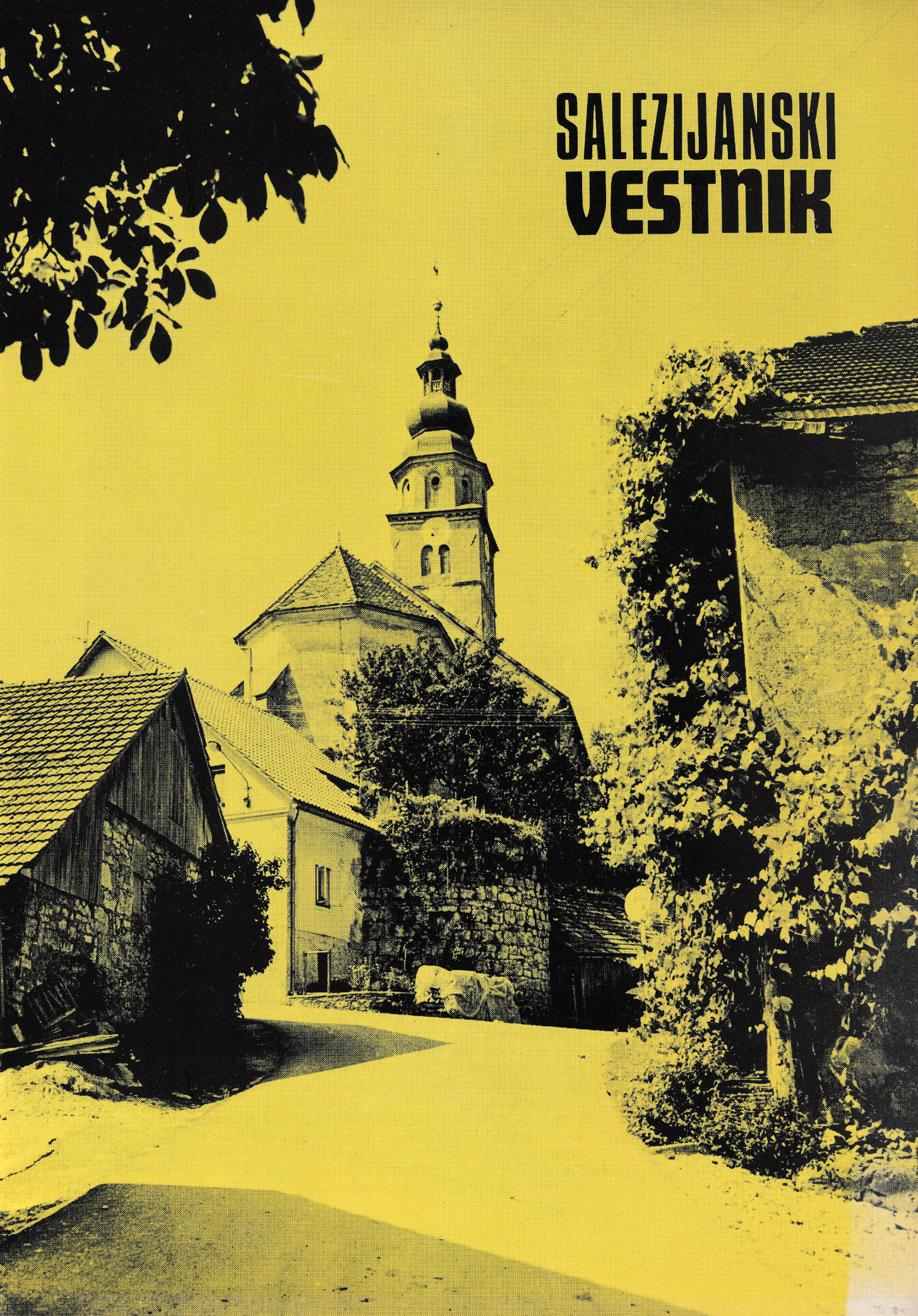
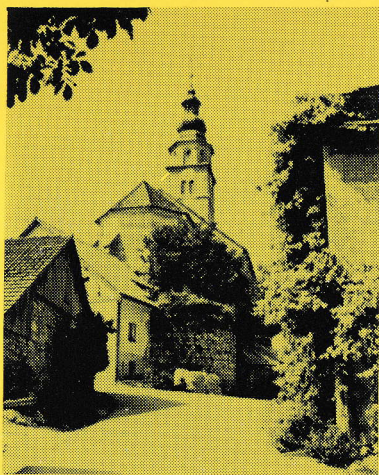

SALEZIJANSKI VESTNIK

CERKNICA —
župnijska cerkev

SALEZIJSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 51 (1987) št. 3 — 8, 9, 1978

Izdaja Salezijanski inspektorat
Ljubljana, Rakovniška 6

Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
(stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek
Tisk: Tiskarna Kresija
Ljubljana

MATI, UPANJE NAŠE

VSEBINA

- 2 Mati upanje naše
- 3 Pavel VI. salezijanski družbi
- 4 Ponovna oživitve Marijanske pobožnosti
- 5 Poklic za mlade
- 6 O tem srečnem dnevu
- 7 Naši v Hamiltonu
- 8 Pesek je zamenjala plodna zemlja
- 10 To je moja hiša odtod moja slava
- 11 Ravnanje z denarjem
- 12 Tvoje obličje iščem
- 13 Spet med barakarji
- 14 Da — brez pomisleka
- 15 Malo modrovanja malo popisovanjanja
Odšli so
- 16 Misijonarka, ki zanjo nismo vedeli
- 17 Iz Želimpljega
Ko sem bila na Kubi (nadaljevanje)
- 18 Naš ambasador
- 19 V luči Marije snežne
- 20 Ali ga poznate?

Za prvo stoletnico salezijanske družbe je kardinal Montini, tedanji papež Pavel VI., tedaj milanski nadškof, ob priliki blagoslovitve temeljnega kamna za novo salezijansko tiskarno, 21. aprila 1960, takole nagovoril mlade grafike:

... Če je težko upati, ozrite se na Mater božjo, ki smo jo danes postavili v sredo med vas. Veste, s kakšno molitvijo se jaz obračam k njej? 'Ti si upanje naše...' 'Spes nostra', v lahki latinščini. Na podstavku Marijinega kipa sem bral: 'Brez matere življenje nima cilja'. Navadno ostane mati za nami: dala nam je življenje, čula je nad nami, potem pa sami nastopimo svojo pot. Kako more torej biti mati cilj, smisel? Cilj je vendar pred nami, medtem ko mati ostane za nami; ona nas vodi, nas vzgaja, nas kliče in nam pravi: 'Le naprej, otroci,' potem pa se od nas poslovijo. Kako je grenak tisti dan, ko nas mati zapusti.

Toda, Mati, ki jo imate med seboj, pred svojimi očmi, nam je zares dala krščansko življenje. Ona nas dela zmožne dobrote in sreče. Ona je tudi Mati, ki nas pričakuje. Prav ona je tista, ki hodi pred nami, ki nas vodi in nas kliče. To je Mati, ki nam kaže pot. Ona je resnično Mati našega upanja.

Rad bi, da bi vsakokrat, ko bi stopili semkaj na dvorišče, da bi se igrali ali se sprehajali, pogledali njo. Tedaj boste začutili, da se je v vas porodilo novo zaupanje v življenje, pod nežnim in materinskim pogledom svete Device..., ki govori vašemu srcu, vas varuje in kliče na vas nebeških dobrot.'

PAVEL VI. SALEZIJSKI DRUŽBI

V nedeljo, na praznik Kristusove spremenitve vpričo svojih najljubših učencev, 6. avgusta 1978, se je srečal s Kristusom njegov predstavnik vidne katoliške Cerkve, papež Pavel VI.

Kakor vsi papeži od Pija IX. dalje, je tudi Pavel VI. imel zelo rad don Boska in njegovo salezijansko družino: salezijance, Hčere Marije Pomočnice, sotrudnike . . .

Ob priliki zadnjega občnega zbora salezijanske družbe je med drugim takole zadnjikrat nagovoril člane občnega zbora in s tem vse pripadnike velike salezijanske družine:

„Z resničnim duhovnim veseljem se danes (26. januarja 1978) srečujem z vami . . . člani redovne ustanove, ki se je čudovito razširila po vsem svetu, čeprav ima komaj nekaj več kot sto let. S svojimi neštevilnimi pobudami in dobrotelnimi ustanovami nujno zbuja lik njenega ustanovitelja svetega Janeza Boska kot spodbuditelja in opozorilo. Bil je čudovita sinteza človeških zmožnosti in lastnosti in nadnaravnih darov, genij, priznan v moderni pedagogiji in katezezi, še bolj pa genij svetosti, ki je značilno znamenje svete in posvečujoče Cerkve . . .

Čenjenost, spoštovanje in ljubezen, ki so jih izkazovali do don Boska naši predniki, ki so ga osebno poznali, Pij IX., Leon XIII. in posebno Pij XI., ki ga je razglasil za blaženega in svetega, jih čutimo tudi mi do vas, njegovih sinov, zaradi neštevilnih dobrih del, ki ste jih zasejali v sto letih po Italiji, v Evropi, Latinski Ameriki, po vsem svetu, pa tudi zaradi bolj neposrednega sodelovanja s svetim sedežem, ki ga velikodušno nudijo člani vaše družbe v raznih uradih rimske kurije.

Ne dvomimo, da bo vaša družba ostala nedotaknjena . . . vaša popolna zvestoba izvorni ustanovnikovi karizmi, ki jo je Cerkev potrdila, priznala in zajamčila . . .

Na tem občnem zboru . . . poglobljate s skupno molitvijo in razmišljanjem svojo salezijansko podobo, ki je predvsem redovniške narave, to je verujočih, ki hočejo v skupnem življenju hoditi za Kristusom na popoln in brezpogojen način, kakor ga predstavlja evangelij, z velikodušnim, veselim in zvestim izvrševanjem evangeljskih svetov v čistosti, ubožtvu in pokorščini po Jezusovem zgledu.

Toda lik salezijanca je tudi v očeh kristjana tesno povezan z apostolatom med dečki in fanti. To je bil velik in previdnosten uvid vere sv. Janeza Boska, ki nam v svojih Spominih govori o „žejni po duhovništvu“, ki je rasla v njegovem srcu v letih semenišča, „da bi se mogel pognati med fante — pravi — da bi jih globlje spoznal in jim pomagal v vsaki njihovi potrebi in da bi se varovali zla!“ . . .

Poleg osebnega in skupnostnega pričevanja vere pa širite tudi živo in prizadevno evangeljsko oznanilo, ki sloni na domiselni katehetski, pedagoški, psihološki in sociološki kulturi, posebno še z neposrednim in osebnim apostolatom v svetu mladine in s posebno pozornostjo na revne, potrebne in odrinjene sloje.

V spomin na to naše srečanje naj vam priporočim tri velike pobožnosti, ki jih je don Bosko zapustil v dragoceno dediščino salezijancem: pobožnost do Kristusa, Boga-Človeka, posebno v zakramentalni, evharistični navzočnosti. Mar ni Kristus središče in sinteza vsega evangeljskega sporočila? Mar naj ne bo Kristus najvišje pravilo krščanske misli in dela za kristjana, duhovnika, redovnika? Potem sinovska pobožnost do Marije Pomočnice, ki materinsko skrbi za brate svojega Sina, ki še romajo. In predanost tudi papežu, Petrovemu nasledniku, kia, je trajno in vidno počelo in temelj edinosti tako škofov kakor množice vernikov.

Dragi sinovi, čakajo in pričakujejo vas dečki in fantje. Na milijone jih je na svetu, večkrat so izgubljeni in zmedeni zaradi množstva neskladnih glasov. Od vas pričakujejo rešitev, iščejo bratsko in prijateljsko roko, ki naj jih vodi z vedro gotovostjo do Boga. Pričakujejo obraz, ki ni ponarejena maska, temveč čisti izraz ljubezni, ki se odpira bratu v še večjo ljubezen, ki je božja ljubezen in „je večja od našega srca“ (1 Jan 3, 20). Don Bosko, vaš oče, hodi pred vami s korakom, ki je vedno mladosten in dinamičen.

S temi željami podeljujem poseben apostolski blagoslov vam, vsem salezijancem, duhovnikom in sobratom pomočnikom, sodelavcem, ki s svojo velikodušnostjo prispevajo k uresničenju raznovrstnih in previdnostnih pobud vaše družbe, pa tudi dečkom, fantom in bivšim gojencem, na katere se razprostira vaše pastoralno delo.

x x x

Sporočilo rajnega papeža Pavla VI. salezijanski družbi je za vse nas spodbuda in obveznost po don Boskovi besedi: „Želja svetega očeta je za nas naročilo in ukaz“ (MB 5. 573).

PONOVNA OŽIVITEV MARIJANSKE POBOŽNOSTI

V preverjanju življenja in dela je salezijanska družba na svojem zadnjem vrhovnem občnem zboru pokazala še posebno zaostren čut za nekatere bistvene prvine don Boskove karizme. Med njimi je gotovo marijanska pobožnost. Z različnimi oblikami marijanske pobožnosti v štirimesečnem skupnem življenju zborovalcev, s slovesnim obhajanjem Marijinih praznikov in z izjavami v zaključnih dokumentih, je zbor poudaril, da je zvestoba pobožnosti do Marije Pomočnice, ki ji je don Bosko — skupaj s pobožnostjo do zakramentalnega Jezusa — dajal prednost, življenjske važnosti za obstoj in duhovno prenovu družbe.

Marija Pomočnica, življenjska korenina našega izvora in preнове

Don Bosko je v pobožnosti do Matere božje, „ki zavzema edinstveno mesto v zgodovini odrešenja in v izgradnji Cerkve“ (K 65), vedno gledal bistveno prvino krščanske rasti mladih kristjanov, posebno še apostolov. V ta namen je z občutljivostjo vzgojitelja in s podjetnostjo gorečega apostola pospeševal marijansko pobožnost. S svojimi sodelavci in mladimi gojenci je slovesno obhajal Marijine praznike in tako ustvarjal ozračje vedrine, doživetega veselja in močnega duhovne napona. Člani 21. občnega zbora so izrazili trdno prepričanje, da mora salezijanska družba ohranjati obnovljeno zvestobo pobožnosti do Marije Pomočnice, če hoče ohraniti življenjske korenine našega izvora in naše preнове. V tem prepričanju toplo pozivajo vse salezijance, „naj znova odkrivajo in vrednotijo Marijino navzočnost v svojem življenju in vzgojnem delu med mladimi“ (D 21. VOZ-a, 94).

Mati božja v vlogi vzgojiteljice

Ko 21. občni zbor govori o vsebini salezijanskega vzgojnega in pastoralnega načrta, z zavestno gotovostjo izjavlja, da ima Marija v našem življenju in poslanstvu „predvsem vlogo vzgojiteljice“: vedno je namreč na „svojski način navzoča pri vzgoji božjih otrok“ (K 21), ne le kot mati, ki jih sprejema in razume, ampak tudi kot „znamenje zmage nad grejom in pomoč v vsakdanjem boju“ (prim. D 21. VOZ-a, 94). Kot brezmadežna in pomočnica je močna žena Kristusovega zmagovitega boja proti hudobnemu duhu, ki mu je glavo strla, zato vliva v mlade kristjane čut za nenehni upor grehu, žejo po božjih stvarnostih, živo željo življenja v osvobajajoči čistosti in potrebno energijo za zmagovit boj. Na ravni božjega življenja — vere, upanja in ljubezni — bo salezijansko vzgojno delo dosegalo uspeh le v primeru, če bo v njem prisotna pobožnost do Marije — eden od glavnih stebrov don Boskovega vzgojnega sistema —, da bodo tako mladi

kristjani Marijo lahko vedno bolj „spoznavali, občudovali in ljubili kot tisto, ki je verovala in je pripravljena pomagati kristjanom na poti v kraljestvo“ (K 21). Tu je torej vzgojno in teološko utemeljen razlog, da pospešujemo „močno pobožnost do Matere božje, Pomočnice kristjanov, Matere milosti, resničnega vzora uspelega življenja po veri in vedre ter zmagovite čistosti“ (prim. D 21. VOZ-a 92 in 94).

Marija, navdihovalka salezijančevega vzgojnega dela

Marija je don Boska od vsega začetka priprave na poslanstvo — od sanj pri devetih letih in skozi vse življenje — navdihovala v njegovem vzgojnem delu. Gre za temeljne evangeljske poteze preventivnega vzgojnega sistema: ljubeznivost in potrpežljivost, vedra in luči polna čistost, neutrudljivo delo in zmernost. Teh vzgojiteljskih drž se je don Bosko učil v Marijinih nasvetih, prejetih v sanjah — videnjih, še posebno pa iz njenega življenja. V življenjski zvestobi don Bosku se tudi danes salezijanci ne moremo in ne smemo zadovoljiti le s tem, da osebno gojimo do Marije, kot nam naročajo obnovljene konstitucije, „moško in sinovsko pobožnost“ (K 65), ampak moramo Jezusovo mater sprejeti kot trajno navdihovalko v našem vzgojnem in pastoralnem delu (prim. D 21. VOZ-a 94).

Marija, vzor duhovne drže v obhajanju in življenju božjih skrivnosti

Drugi vatikanski cerkveni zbor in novejši dokumenti najvišjega cerkvenega učiteljstva, posebno apostolska spodbuda Pavla VI. o Marijinem češčenju, nas spodbujajo, da bi v Mariji v čim polnejši obliki odkrili vzor tiste duhovne drže, „s katero Cerkev obhaja in živi božje skrivnosti“. Marija je namreč najvišji zgled Cerkve v duhovnem življenju kot „Devica, ki posluša“, „Devica, ki moli“, „Devica, ki rodi in „Devica, ki daruje“. V svojem vzgojnem delu za vero mladih kristjanov morajo salezijanci danes znati pokazati Marijo kot vzor take duhovne drže. Pri tem naj se navdihujejo predvsem v svetem pismu, v obhajanju liturgičnega leta, v splošnih cerkvenih in papeških smernicah. Le v luči takih duhovnih drž bomo znali tudi mi in namembniki našega poslanstva kakor Marija pravilno brati znamenja časov, razlagati zgodovinska dogajanja in jih živeti in v predani poslušnosti z ljubeznijo izrekati svoj „amen“ božji volji (prim. D 21. VOZ-a, 94 in Apost. spodbudo o Marijinem češčenju Pavla VI., 16—20).

Marija, vzor krščanskega življenja

Člani 21. vrhovnega občnega zbora salezijanske družbe so imeli pred očmi zahteve in potrebe mladih in preprostih ljudi, ko so razmišljali o marijanski pobožnosti don Boskovega poslanstva danes. „Mladost“ in „preprostost“ vključujeta „pristnost“ želja, naravnosti in zahtev po uresničenju idealnega človeškega in krščanskega lika. Don Bosko je znal predstaviti svojim mladim fantom različne vzore krščanskega življenja, posebno pa jim je znal približati Marijin vzor. Obnova marijanske pobožnosti v salezijanski družbi, pravi 21. občni zbor, mora imeti pred očmi tudi ta vidik. Še posebno nam priporoča, da se pri tem navdihujemo s

koncilskim dokumentom Luč narodov (C 52–59) in z Apostolsko spodbudo Pavla VI. o Marijinem češčenju (35 in 21). V teh najnovejših cerkvenih dokumentih je namreč prikazan Marijin lik v sodobni luči, ker podčrta predvsem tiste poteze v njeni duhovni podobi, ki presegajo družbene in kulturne razmere časa in prostora, v katerih je potekalo Marijino življenje. V njej gledamo vrednost vzora zato,

– ,ker se je v določenih okoliščinah svojega življenja brez pridržka in z zavestjo odgovornosti oklenila božje volje' (prim. Lk 1, 38),

– ,ker je sprejela božjo besedo in jo uresničila',

– ,ker je Marijino ravnanje vodila ljubezen in pripravljenost za služenje',

– ,ker je iz svojega lastnega življenja napravila kult Boga, iz kulta Bogu pa obvezo za življenje',

– ,ker je bila prva in najpopolnejša Kristusova učenka',

– ker je v božjem ljudstvu razvijala zrelo cerkveno

zavest (prim. Apost. spodbudo Pavla VI. o Marijinem češčenju, 35 in 21 ter C 52–69).

Obnova marijanske pobožnosti, strateške važnosti v našem poklicu

Iz vseh teh razlogov je več kot razvidno, da se salezijanska družba vedno bolj zaveda, kako nujna je ,ponovna aktualizacija marijanskega vidika našega poklica', ki je po mnenju novega vrhovnega predstojnika Egidija Viganoja ,strateškega pomena'. Ta nam bo namreč pomagala doseči ,poklicno rodovitnost, pogum in jasnost, ki ju tako potrebujemo danes v bojih za vero'. Ona nas bo vodila, kakor don Boska, k Jezusu, pomagala nam bo, da bomo zvesti don Boskovi učenci in da bo naše življenje postalo ,izrecno pričevanje velikonočne skrivnosti', ki bo napolnilo ,vse naše energije za odrešenje mladih v današnjem času' (prim. D 21, VOZ-a, str. 5).

Rudi Borštnik

POKLIC ZA MLADE

Pogovor z letošnjim salezijanskim novomašnikom

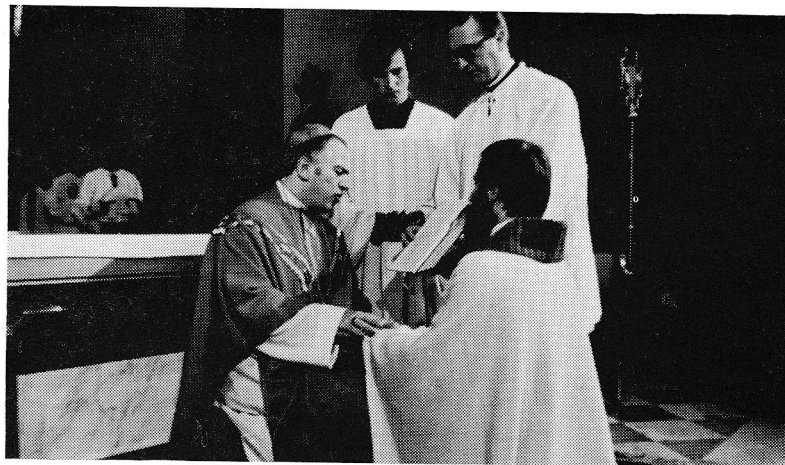
29. junija letos je po polaganju škofovih rok IVAN FLORJANC postal duhovnik . . . Da, duhovnik danes, za ta čas!

Kako bo opravljal to svoje poslanstvo? Komu bo posvetil največ svoje moči? – Kot salezijanec pozna tale duhovni smerokaz: „Salezijanski duhovnik hoče biti po don Boskovem vzoru pričevalec Jezusa, dobrega pastirja, zlasti za revno mladino . . . Pastoralna ljubezen ga stalno priganja, da vzgaja v veri . . .“

In zdaj si dovolimo nekaj bolj osebnih vprašanj nadobudnemu „ribiču“.

– Ivan, preživljaš prve dneve svojega duhovniškega poslanstva. Smem povprašati, kdo je tvoj največji vzornik pri uresničevanju tega poslanstva?

Največji vzornik je zame Jezus sam. Vedno me očara njegova odprtost do vseh svojih sodelavcev, njegova ljubezen do vsakega, ki ga je srečal, njegova širina srca, preprosta jasnost in prosojnost življenja. Kolikor bolj berem evangelij, toliko bolj me privlači njegov zahtevni a svobodni način življenja. Ni pa on zame samo vzornik, ki ga občudujem. Vse od takrat,

ko sem ga srečal navzočega v svetu in meni, je prisoten kot tihi nemi sopotnik v mojem življenju. Njegovo tiho prijateljsko navzočnost sem najbolj občutil v nočeh duha in srca. Toliko nevsiljive dobrohotnosti težko srečam pri ostalih bratih in sestrah. Če srečam človeka, ki izžareva le delček tega, ga vzljubim kot dragoceni biser, kot prepotreben kažipot na moji poti. Tako mi postaja vzornik VSAKDO, ki . . .

– Don Bosko je zapisal, da je „žejal po duhovništvu, da bi bolj poznal mlade duše in jim lahko pomagal.“ Kaj ti meniš o tem?

S svojim življenjem je dokazal, da je bila ta izjava zanj resnična.

On je zelo želel biti čim več Z mladimi – vsaj v prvem obdobju salezijanskega rojevanja – in ne toliko ZA mlade. Jaz pa doživljam to resničnost ambivalentno. Z ene strani občutim duhovništvo kot si nakazal z vprašanjem, torej kot boljšo pot v srca mladih. Osupnilo pa me je z druge strani dejstvo, ki ga opažam zadnje mesece pri mnogih znancih, ko se srečujejo z mano manj spontano in odprto kot prej. Mnogi me skušajo naenkrat klicati „gospod“, česar prej ne bi storili. Ne bi hotel biti „pušeljc“ komur koli. Vendar to vprašanje nima direktne zveze z duhovništvom, ki ni časovno pogojeno, kakor omenjeni pojav.

Zdi pa se mi potrebno, da bi don Boskovo izjavo osvetlili še z drugim vaticanskim koncilom, ki govori o splošnem duhovništvu, kajti salezijanci smo skupnost LAIKOV in duhovnikov. Tudi v sobratih pomočnikih se pretaka milost in poslanstvo krsta. Ožja „žeja“ naj ne bi krnila širše „žeje“, pač pa bi jo naj še večala. Zato si v sobratih pomočnikih želim veliko te žeje in odprtosti za današnji čas bivanja z mladimi. Isto velja tudi za Hčere Marije Pomočnice in sotrudnike, ter vse, ki delajo v božjem kraljestvu na zemlji.

— Zadnji zbor salezijanske družbe je poudaril, da bi morali salezijanci ponovno zaživeti marijansko razsežnost svojega poklica. Sem brezobziren, če te vprašam, kake načrte imaš glede tega?

Perfektno. „Politika“ magnifikata je tudi zame zelo aktualna. Tudi sam si želim, da bi moje srce postalo plodna njiva učlovečene Besede. Marija mi je v tem vzor. Več kot suha teološka razmišljanja v času študija mi je pomagala kartica s pozdravom: „Mati nas bo pripeljala k Jezusu, učila nas bo, kako naj ga ljubimo...“

— Zastavil sem ti vprašanja, ki jih verjetno nisi pričakoval. In zdaj povej tisto, kar ti sam čutiš, želiš, pričakuješ...

Veš kaj! Želim si veliko dela, odprtosti duha za nepredvidljivo in široko srca za to, kar me na življenjski poti še čaka. Večno Modrost pa bi prosil in pričakujem od nje, da mi bo navdihovala spotoma vsak korak v bodočnost. Saj vidiš, da sem še mlad in neizkuščen, čas, v katerem živimo, pa v marsičem meglen in zastrt. Verujem v Duha Oživljevalca in Duha, ki nas ne bo pustil na cedilu nejasnosti in stranpoti, marveč nas bo, kakor v stari zavezi, učil po naših krivih črtah pisati ravno. Skupaj z mladimi bi rad zasejal v puščave oaze Duha.

Pripravil St. Hočevar

O TEM SREČNEM DNEVU

Drugi skupni molitveni dan za duhovne poklice

Napeti trenutki — novi časi

Zdaj zdaj bo počilo. Kaj bo iz tega? In vendar — življenje nas preseneča. Za razpokami, glej, novo življenje.

Zdelo se je, da bo vsega konec: duhovnikov, redovnikov, redovnic, misijonarjev... Cerkve! Eni se starajo, drugi odhajajo, mladi — ne prihajajo. Trenutki napetosti, toda v naše dobro. Potrebni smo bili evangeljskega duha: več vere v njegovo moč in manj organizacijske zaletavosti, več zavesti krščanskega dostojanstva in manj moraliziranja, več odgovornosti za človeško družino in manj vasezagledanosti. In tako je nastala akcija evangeljskih prostovoljcev, molitvena akcija. „Molili bomo!“ je bilo geslo. In sicer brez vsake propagande, siljenja, nabora... In v trenutku, ko časniki oznanjajo krizo molitve, se je akcija sama od sebe (!) razširila in zajela — tiho, skrito, neopazno — skoraj vso Slovenijo. Tisti, ki jih omenjajo blagri na prvem mestu, so vso stvar razumeli... Tako se je porodila želja: skupaj se zberimo v Gospodovem svetišču, skupaj bomo molili... In ta molitev nas je in nas še vedno spreminja: zato še vedno v nas poka, kar je staro in nevdzdržljivo, kar je samo tehnika in organizacija, kar je samo razumskega in človeškega. Tako odkrivamo, da smo vsi duhovniško ljudstvo, ki potrebuje specializiranih delavcev.

Nebeško lepo...

Pred mano se kopičijo pisma. Skoraj vsa so napisana z roko, ki je navajena trdega dela, z roko, ki je že dolga leta preoblikovala obličje zemlje. In v vsakem pismu berem: „Bilo je nebeško lepo... Tako lepo je bilo ob Mariji... Tako sem srečna...“ Take besede ne pridejo rade na usta današnjika. Pa sem se spomnil mladega benediktinca, kako mi je pred kratkim prevzel razlagal umetnost njihovega veli-

častnega svetišča, v katerem vse govori: to je hiša božja in vrata nebeška: „Vsaka molitev nas predstavlja v poveličano nebeško Cerkve. Zato je toliko angelov v cerkvi. Sveti Benedikt nas uči, da v molitvi dejansko okušamo nebesa.“

In kaj je pravzaprav bilo na Rakovniku v Ljubljani 27. maja letos? Skupni molitveni dan molitve za duhovne poklice. Začetek je bil načrtovan ob 10.00. Že veliko prej so prihajali molivci: to so bili trenutki osebne in skupne molitve, trenutki petja srca. Ob začetku so bila že vsa mesta popolnoma zasedena. Še skupna prošnja k Svetemu Duhu in spregovoril je dr. Alojz Šuštar, ljubljanski prelat: POMEN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE. — JJ. piše: „Tako vesela sem bila lepega govora dr. Šuštarja. Resnično: za našo molitvijo mora biti tudi naše življenje.“ Neka sotrudnica pravi: „Tako napeto sem poslušala, da bi si čim bolj vse zapomnila.“ Kar vsi v pismu omenjajo ta govor: vse je pomiril, napolnil z veseljem in upanjem. Nekdo mi je dejal: „To je zdrav in čist evangeljski nauk, da te napolni z odrešilnim veseljem, ko ga piješ!“ In kaj je bilo v Šuštarjevem govoru tako osrečujočega. Neka vneta molivka piše: „V veliko tolažbo mi je, kar sem slišala, da Bog gleda bolj na naše življenje, kot pa na naše molitve. Saj molitve so tako revne, vendar tem bolj prisrčne...“

Iz tega predavanja so vsi spoznali jasen evangeljski nauk o molitvi za duhovne poklice, učenje Cerkve skozi stoletja, pomen molitve v kristjanovem življenju nasploh. Vsem je postalo jasno, da molitev najgloblje in najbolj pristno preobraža človeka, mu odkriva neslutena obzorna krščanskega dostojanstva in ga celostno vključuje v življenje.

Odkritje očenaša

„In škof Lenič nam je tako lepo razložil Gospodovo molitev... To razlago bom za vedno ohranila... Marsikaj sem lahko pove-

dala tistim, ki niso slišali . . . " To so stavki iz raznih pisem. Med slovesno mašo je škof Lenič razložil, kako naj bi apostolsko molili Oče naš. Za mnoge je bilo to pravo odkritje. „Odslej bo lažje moliti . . . Toliko namenov, toliko potreb, toliko področij . . . Kako smo srečni, Bogu smo hvaležni, da smo v tej akciji!“ vre iz mnogih.

Središče tega dne je bila brez dvoma maša ZA VSE TISTE, KI V CERKVI OPRAVLJAJO KAKO SLUŽBO. Pri tem bogoslužju sem doživel lomljenje kruha prvih kristjanov: neko sveto spoštljivost, čuječo pozornost do Gospodove besede, iskrene prošnje za vse, prav za vse in nato veliki trenutek razdeljevanja Gospodovega Telesa. To so trenutki gotovosti, predanosti, zrenja . . .

In v taki preprostosti je bilo kosilo. Mnogi molivci so se prej spraševali, kaj neki to pomeni „romarski obed“, „kosilo iz romarske torbe“. Zdaj so razumeli. Mar

ne, kako razkošno veselje je to, ko se bratje in sestre v času bohotnih hotelov in restavracij smejo posesti po travi in lomiti kruh s preprostimi srcem? Tukaj se kuje evangeljsko bratstvo in edinost.

Dolgočasno ponavljanje ali žuborenje večnosti?

Popoldne smo preživel v skupni molitvi. „Skoro je bil čudež, da sem našla izhod iz prevelike zaposlenosti. . . Edini dan, ki ga preživim zase in za svoje namene z veliko prošnjo: Dobri Oče, nakloni nam redovniških in duhovniških poklicev . . . !“ Tako piše vesela molivka. Ta skupna molitev je res nekaj velikega: v ozračju plava moč duha. Toliko Zdravamarij, tolikokrat: prosil za nas, toliko pesmi . . . Mar ni vse to eno samo dolgočasje? Pridi in poglej. Doživel boš, da je to žuborenje nadčasovnosti, brezbrežnosti. Zato tu ni nerivoze, hitenja, napetosti,

utrujenosti. Zato je v tej popoldanski molitvi vedno čutiti, da smo „v formi“.

Vmes so se oglašali tisti, ki so še posebej odgovorni za oranje v božjem kraljestvu: dušni pastir, kontemplativni redovnik, redovnica katehistinja, misijonarka . . . Vse to je dajalo popoldanski molitvi velik pridih življenjskosti, realnosti.

Zato bi bilo odveč navajati želje vseh, ki so se tega molitvenega srečanja udeležili: še si želimo takih srečanj, še večkrat naj bodo, še več naj jih pride!

In kaj naj odgovorim tistim, ki se tako iskreno zahvaljujejo za to srečanje in nas naravnost rotijo, da bi jih pripravljali še vnaprej? Hvala za spodbudno udeležbo in radi nam svetujte s konkretnimi predlogi. Vsi pa se zavedajmo: biti kristjan, pomeni biti apostol. In kmalu nasvidenje.

St. Hočevar

NAŠI V HAMILTONU V KANADI

Trije slovenski salezijanci delajo v Hamiltonu za slovenske ljudi: Dobršek Ivan, in brata Ceglar, Karel in dr. Stanko.

Hamilton leži ob jezeru Ontario. Nekdanjih prebivalcev, Indijancev, je ostalo prav malo, preplavili so jih ljudje iz Evrope. Dežela je privlačna.

Tudi naši ljudje so med njimi. Povsod jih dobiš. Za boljšim kruhom so prišli. Nekateri so se ustavili v samem mestu, drugi v industrijski okolici. Iz vseh dežel Slovenije so: Iz Primorske, Bele Krajine, Kranjske, Štajerske, najbrž pa največ iz Prekmurja. Koliko jih je? Deset, sto tisoč?

S seboj v novo domovino so prinesli tudi vero. Mnogi si jo želijo ohraniti. Zgradili so si domove, zraven pa še božji hram. In tu začne salezijanska povest.

Duša dela za slovensko župnijo in cerkev je bil dr. Alojzij Tomc. Vsi skupaj so po krščansko upali proti upanju. Za dovoljenja je bilo treba hoje od Poncija do Pilata, pa ne samo enkrat. Zraven pa še nerazumevanja, oviranja, nasprotovanja . . . Delo je vseeno steklo.

Nabiralna akcija je uspela. Prireditve so se vrstile druga za drugo. Vse to je naše ljudi povezovalo v vedno trdnejšo farno skupnost. Postavili so lepo moderno dvorano, ki služi za vse: za prireditve, pa tudi za cerkev. Ta je še vedno v načrtu. Vendar župnija živi. Posvečena je papežu Gregorju Velikemu. Družinska pratika ga rada upodablja s tiaro na glavi in z golobčkom na rami.

Dvorano-cerkev je hamiltonski škof blagoslovil v soboto, 22. maja 1965 in v njej opravil prvo sveto mašo. Slovenci so zapeli zahvalno pesem Tebe Boga hvalimo. Privrela je iz srca. Proti večeru pa so po slovenski navadi in že tudi z ameriškiimi primesmi uspeh ‚zalili‘ na slavnostnem banketu.

Slovenci so tako dobili svoj dom. Tu doživljajo domovino in Boga: za Miklavža, za novo leto, za

materinski dan, in še za druge prilike.

Dr. Alojzij Tomc je želel, da bi njegovo delo nadaljevali njegovi sobratje iz Slovenije. Najprej je prišel Ivan Dobršek. Sedaj mu pomagata oba brata Ceglar. Toda čutijo, da bi bile potrebne sveže moči. Upajo in čakajo.

Tako je čas odštevati leta. Sedaj jih je že deset. Proslavili so ta jubilej kot se spodobi.

Kaj vse je potrebno za življenje slovenske skupnosti, da ne utone v pisanem svetu narodov, ki jih pa povezuje skupni jezik ali francoski ali še bolj angleški! Župnijski svet ima veliko dela: vsako leto 10 veselice; potem delo Katoliške zveze z mesečnimi sestanki, občasnimi predavanji; nekaj posebnega je župnijski bazar; odsek za prosveto skrbi za razne nastope, igre, folklorne plesne. Nastopajo tudi na kanadski televiziji. Tu se zlasti uveljavljajo mladi. Posebno zavzetih je 80 fantov in deklet. K prosvetnemu odseku spada tudi slovenska šola. Letos šolo obiskuje 61 otrok, razdeljenih v pet razredov. Učijo jih štirje redni in štirje pomožni učitelji oziroma učiteljice. Športni odsek ima 30 rednih članov. V župniji delujejo trije zbori: mešani in moški zbor ter zbor deklet. Ob nedeljah so štiri maše, ena je angleška. Obisk doseže 600 vernikov. Enkrat na mesec je slovenska maša za Slovence v Kichenerju in še v 150 km oddaljenem ontarijskem Londonu. Za vse je še posebna duhovna priprava na božič in velikonoč.

Bodočnost slovenske župnijske skupnosti je v človeških in božjih rokah ...

Drago Senica

PESEK JE ZAMENJALA PLODNA ZEMLJA

— indijsko misel dopolnjuje evangelij

Mengšan Ludviku Zabretu, s bratu salezijanske redovne družbe, je Indija postala „obljubljena“ zemlja, kjer dobrohotno deli, kar mu je slovenska domovina plemenitega vsadila v srce: vero, pridne roke, ustvarjalnega duha. V počitniških mesecih je prišel pogledat v domovino, v svoj rojstni kraj, med svojce in brate matične redovne skupnosti. Starejši ga poznajo, mlajše je navdušila njegova skromnost, vesela razigranost, smeh in — njegovi brki. Po mnogih letih, ustvarjalnih in učinkovitih, v Madrasu in Goi v Indiji, je bivanje v rojstnem kraju lahko le začasno; Indija je postala njegova zemlja, Indijci njegovi prijatelji in sodelavci, indijska Cerkev učiteljica za življenje in večnost.

Goa je mesto, ki je 500 km južno od Bombayja

„Sem sem prišem povsem na suho. Z duhovnikom domačinom sva začela čistiti gozd na valovitem gričevju, kjer še danes nekateri izkopavajo železno rudo. Vsako leto sva izkrcila nekaj gozda. Ustanovili smo kmetijsko šolo, v kateri se trenutno izobražuje 150 učencev — Indijcev, ki pripadajo različnim veram. V začetku ni bilo ljudi, ki bi opravljali razna dela, pomagali pri ustanavljanju naselja. Pripeljal sem tudi njihove družine

in tako ustanovil novo naselje. Sedaj je na tem področju kar 35 družin, od teh ima že 19 družin lepo urejena stanovanja, drugi so še v svojih primitivnih kolibah, v katerih ni ne pohištva ne postelj in ne miz.“

Treba je bilo najprej iztrebiti gozd, urediti namakalne naprave, iz peska narediti plodno zemljo, ustanoviti šolo za otroke. Lansko leto so začeli z internatom za revne otroke, ki jih tu učijo pisati, brati, računati. Zgradili so bolnišnico in januarja letos so ga prevzele tri medicinske sestre, ki bodo skrbele za bolnike, pomagale bolnim in izčrpanim po vaseh, družine učile higijene in kako je treba negovati otroke.

„Moderna kmetijska šola usposablja revne otroke za mehanizirano, strokovno delo na zemlji, usposablja jih za mehanike. Tako fantje pridejo do kruha, do službe. Nekoč so bili pastirji, ki so jih gospodarji za kos kruha in morda kakšen krajcar uporabljali za svoja dela, takorekoč izkoriščali. Ko končajo šolo, jim državna oblast prizna raven končane kmetijske šole. Dobijo za to diplome.“

Katoliških otrok je tu razmeroma malo. Učenci so muslimani, hindujci in drugi. Ko pridejo v šolo, je najprej branje iz svetega pisma, nakar jim Zabret razloži. Na koncu zmoliijo Očenasi za blagoslov pri delu in učenju. „Sem ali nisem misijonar, o tem se ne sprašujem. S to zavestjo sem tam. Storim, kar morem. Poučim jih v veri, spreobrnjenje pa je božje delo. Vem pa, da je naše delo in življenje kvas, ki mora svet prekvasiti. Tudi komunizem se je naučil od krščanstva enakosti, bratstva, ljubezni; kolikor izvira iz teh krščanskih načel, toliko ima prihodnosti.“

Kraj je bil zapuščen, poraščen z grmičevjem, drevesi, posut s peskom. Sedaj so to vrtovi, na katerih bujno raste riž, zelje, cvetača, korenje, pesa. Prodajajo ljudem iz okoliških vasi, te so zelo daleč, zelo poceni. Od daleč prihajajo ogledovat ta zeleni čudež, z avtobusi in osebnimi avtomobili.

Cerkev in Tempelj

Komaj je še kakšen misijonar iz Evrope, duhovniki so domačini, tudi cerkveni predstojniki so domačini. Indijski metropolit je bil vedno Portugalec, letos je bil imenovan domačin, „Bramini“ — tudi v Cerkvi v Indiji se še ohranja miselnost kast — so pričakovali, da bo eden iz njihovih vrst dobil to čast, pa je imel imenovani več možnosti za ta položaj. Sedanji je bil sekretar pri nunciju v New Delhiju, znan je tudi v Rimu, kjer je študiral.

Salezijanska družba v Indiji je razmeroma močna. V štirih inspektorijah je nad 1000 članov, ki so 98 odstotkov domačini. Le tu in tam je še kakšen starček iz Evrope. Inspektorija, ki ji pripadam, ima v noviciatu 14 pripravnikov, vseh sobratov nas je 120. Pri nas ni čutiti pomanjkanje duhovnih poklicev. Tudi družba Hčera Marije Pomočnice je zelo razširjena. Pomanjkanje duhovniških poklicev je danes v Indiji v tistih škofijah, ki so pred leti uvedle v semenišča novi sistem, po katerem so bogoslovci povsem prosti, ker so pač že dovolj stari, torej zreli ljudje, lahko delajo po svoji uvidevnosti. Rezultat je bil tak, da je kardinal moral semenišče razpustiti in vse poslati domov.“

Za salezijanske bogoslovce imajo vse štiri inspektorije skupno teološko fakulteto v Bangaloru, v lepem mestu med Bombayem in Madrasom. Lepa moderna stavba z lepo urejenimi sobicami, ki lahko sprejme 150 bogoslovcev. Letos bo ta fakulteta reformirana, ker se bogoslovci iz tako oddaljenih inspektorij preveč odtujijo od domačega okolja, domače kulture in ljudi. Vsak kraj bo imel svoje semenišče. Nastalo bo vprašanje profesorskega kadra. Tudi ti so že vsi domačini — Indijci.

Indijska oblast Cerkvi ni naklonjena, podpira pa delo hindujskega značaja. V vsaki, tudi najmanjši indijski vasi, spodbuja in podpira krajane h gradnji templjev. V indijskem parlamentu včasih steče beseda proti katoliški Cerkvi, parlamentarci pa svoje otroke le najraje pošiljajo v katoliške šole, k redovnikom ali sestram. Tam prejmejo zares solidno znanje in Indijec, ki je končal študije na katoliških šolah, je ponosen na to.

Tudi ugled Cerkve je velik, dasiravno je oblast njej nenaklonjena. V mnogih tli strah, če bi se Cerkev tam zelo razširila, da bi se utegnilo zgoditi kaj podobnega, kot se je zgodilo pred leti, ko so muslimani zahtevali svojo državo in je to bil razlog množičnih pokolov.

„Za hindujce — Indijci nacionalno pripadnost istovetijo z vero — je bila karitativna dejavnost in skrb za šolstvo in prosveto nekaj povsem tujega. Po zgledu katoliške Cerkve so tudi oni začeli ustanavljati poleg templjev šole. Templje same pa je začela nacionalizirati država. V njih je namreč velikansko bogastvo. Na leto obišče hindujske templje na milijone hindujscev in vsak pusti v templju svoj dar: zlate uhanе, nakite in toliko drugih dragocenih stvari. To je last templja in to je ležalo neizkoriščeno. Mnogi hindujski „svami“ so na ta način zelo obogateli. Oblast posega v ta mrtvi kapital in ga skuša pametno uporabiti. Hindujska vera se zelo širi v ZDA. Svami odhajajo tja in tam zelo obogatijo. Kakšen pri-

pelje s sabo tudi letalo. Spominjam se, da so enemu vzeli letalo, njega pa zaprli. Oblast registrira ne le darove templjev, tudi denar, ki ga prejmejo misijonarji, ta mora biti nakazan na poseben bančni račun in ga posebna komisija registrira. Kolikor gre darovana vsota za šolske in zdravniške namene, je brez takse, če gre za pomoč kakšnim družinam, je treba plačati takso.“

To in še marsikaj drugo je Zabretovo delo v Indiji, taka in podobna spoznanja ga določajo v njegovih pogledih na družbo, Cerkev in različne vere na indijski polcelini. Vesel je kristjanov, Cerkve, toda njegova kmetijska šola sprejema ljudi vsakršne vere, ljudje so in zanje je poslan, da s svojim življenjem spričuje zanj, v imenu katerega je šel na pot. Za dežele v razvoju smo se zavzemali na različnih forumih, organizacijah, zanje besedovali ure in ure, Ludvik Zabret spričuje z delom in osebno daritvijo med revnimi indijskimi ljudmi.

Jani Ravenko

TO JE MOJA HIŠA - ODTOD MOJA SLAVA

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku

„Kako lepo, kako lepo! Kar tu bi ostal!“ je vzkliknil romar na bedeni večer praznika Marije Pomočnice, ki smo ga letos obhajali 27. in 28. maja.

V sončnem popoldnevu se je promet po Dolenjski cesti z vsako uro večal. Žmigavci osebnih avtomobilov so pri semaforju pod Rakovnikom v vedno večjem številu nakazovali v rakovniški klanec. Avtobusna „trojka“ je le s težavo sprejemala neštete romarje: stare in mlade, zdrave in manj zdrave. Mirni pločniki na Dolenjski cesti so oživeli. Tisoči so hiteli na Rakovnik k Mariji.

Prijetna senca obširne lurške votline je sprejemala vso to množico in jo napolnila. Ansambel rakovniške župnijske skupnosti je z ubranimi glasovi nakazal Marijino pesem, ljudstvo je poprijelo in zapelo s tako občutenostjo, da te

je kar poneslo v doživetje drugega sveta. Številni duhovniki so pristopili k oltarju, da bi obnovili Jezusovo daritev v družbi z Marijo za odrešenje ljudi.

Pridigar Mirko Žerjav je zelo učinkovito prikazal kako sta vera in zaupanje v Marijo Pomočnico reševala naše verno ljudstvo pred propadom v vseh velikih pretresih: pred turškimi roparji, protestantskimi zablodami, pred zatiranjem graščakov, in še posebno pred poginom v zadnji strahotni vojni.

Skozi vse bogoslužje se je zahvalna molitev prepletala s prošnjami, pesmijo in spremljavo dveh ansamblov.

Po maši se je v večernem hladu ob petju litanijska množica spremenila v reko raznobarnih lučk in se v „lurški procesiji“ zlivala v bajno razsvetljeno svetišče Marije Pomočnice, kjer je prejela Marijin blagoslov.

Verniki so se razhajali, veliko jih pa je ostalo vso noč pred

Marijo. Pesmi Mariji v čast, rožni venec, izrazi vere. K polnočni molitvi so vernike navduševali Janko Novak, vodja sodručnikov, in oktet bogoslovcev.

Tudi za mašo ob petih zjutraj si že našel romarje pred oltarjem, spet druge, ki so po kolenih drsali okrog glavnega oltarja Marije Pomočnice.

Pot na Rakovnik je z novim dnevom spet oživila. Množice so se vrstile za množicami ves dan. Vsako uro je bila sveta maša. Višek praznovanja je bil v dopoldanski slovesni maši, ki jo je vodil inspektor Rudi Borštnik. Z globokimi mislimi je prikazal Marijo Pomočnico kot mater usmiljenja in naše upanje, don Boskovo pobožnost do Marije pa je vpletal kakor zlato nit, s katero je povezoval svoje misli. Bogoslužje je bilo navdušujoče zaradi izbranega petja župnijskega mešanega pevskega zbora, še posebno toplino pa mu je dajalo ljudsko petje množice.

Popoldansko slavlje je doseglo svoj višek v procesiji Marije Pomočnice. Udeležilo se je na tisoče vernikov, narodne noše, sestre raznih redov, ministranti in številni duhovniki. Lepo sončno vreme je delalo senco drevesnih krošenj pri lurški votlini prijetno. Somaševanje je vodil Stane Okorn iz Želimljega, ki je v homiliji opozoril na pogubno potrošniško miselnost, ki ugonablja vero v edino odrešilne resničnosti, ki nam jih kaže Jezus po svoji in naši materi Mariji. Lurška dolinica je odmevala od navdušenega petja in ubrane glasbe.

Po doživetem bogoslužju se je vsa množica ponovno zgrnila v cerkev. Še zdaleč niso vsi mogli vanjo. Še zadnji pozdrav Mariji je zapel mladinski pevski zbor pod vodstvom rakovniškega župnika Antona Rožmariča. Predvajal je Marijine pesmi v skladbi znamenitih slovenskih glasbenih umetnikov. Nabito polna cerkev je z navdušenimi aplavzi nagradila zbor, ki je že znan tudi na slovenskih zamejskih tleh.

Ljudem se kar ni dalo domov. Marijin kip, ki so ga po procesiji postavili ob daritveni oltar, je bil še ves večer oblegan. Verniki so potem odhajali z občutkom varnosti, v zavesti, da jih bo spremljala njihova Mati.

Drago Senica

DON BOSKOVO VZGOJNO POSLANSTVO RAVNANJE Z DENARJEM

Naša družba je pred nekako desetimi leti prešla iz kmečke v industrijsko obliko življenja. Kmečki način življenja je slonel na zamenjavi kmečkih pridelkov (enota zamenjave je bila ovca, ki se je imenovala po latinsko pecus, od koder je prišel izraz za denar pecunia) in se je komaj zadnjih sto let začel uporabljati denar. Industrijski način življenja pa ne pozna zamenjave proizvodov, pač pa vse proda ali kupi z denarjem. Denar je sestavni del sodobnega človeškega življenja. Pravilno ravnanje z denarjem spada k usposobljenosti za življenje. Otrok je treba z vzgojo ustrezno uvajati k pravilni uporabi denarja.

Predšolska doba

Značilno za predšolsko dobo je dejstvo, da otrok še ni prišel k pameti. Zato ne more pravilno ocenjevati položajev in ravnati odgovorno.

Za vsak posamičen nakup npr. sladoleda, bonbonov itd. naj starši dajo otroku točno vsoto denarja, mu dajo potrebne napotke za nakup in preverijo, kako je dejanje izvedel.

Vsakršno razpolaganje z denarjem brez vednosti staršev bi bilo preuranjeno. Pomembno je, da

starši z ene strani vidijo, da otrok še ni sposoben odgovorne izbire, z druge strani pa otroku, pod nadzorstvom le nudijo priliko, da ravna z denarjem.

Zelo koristno je, da otroka že v tej dobi navajajo k varčevanju. Varčevanje naj nima za cilj zbiranja čim večje vsote denarja, temveč odpoved raznim majhnim prijetnostim kot so sladkarije, igračke itd.

Šolska doba

Otrok je že sposoben ocenjevanja: ve, koliko je vreden denar (koliko dela predstavlja in kako kupno sposobnost ima) in pozna koristnost predmeta, ki naj bi si ga za denar kupil. Vendar njegova ocenjevanja še niso pravilna. Zato naj starši dajo otroku majhne vsote denarja, mu dajo splošne nasvete za uporabo in se potem razgovorijo, kako in za kaj je uporabil denar. Ko otrok daje obračun o svojem ravnanju, je prilika, da otroku povedo, kaj je bilo prav in kje je pogršil.

„Žepnina“ je danes povsod sprejeta vzgojna ustanova.

Razlikovati moramo veličino vsote in pogostnost žepnine. Navadno pravilo se glasi: čim manjši je otrok, tem manjša naj bo vsota in tem pogosteje naj daje otrok

obračun o upravljanju denarja. Majhni otroci naj dobijo žepnino vsak teden, večji otroci vsaka dva tedna in veliki vsak mesec.

Žepnino je treba razlikovati od vsakdanjih izdatkov za nujno potrebne reči, kot so šolske potrebščine, denar za pot in malico in redno prehrano, obleko in stanovanje doma. Žepnino ima otrok za „svoje“ potrebe kot so gostoljubje do tovarišev, sladkarije, zabava in „dobrodelnost“.

Otrok mora biti gotov, da bo ob koncu tedna dobil žepnino. Samo tako lahko pametno razpolaga s „svojim denarjem“.

Pošolska doba

V pošolski dobi moramo razlikovati otroke, ki si ne morejo zaslužiti sami s svojim delom denarja in tiste, ki so npr. kot vajenci v delovnem razmerju in imajo mesečno plačo.

Žepnina fantov in deklet, ki si sami ne morejo še zaslužiti denarja, se v sedanjih okoliščinah mora raztegniti preko dosedanjega načina „za svoje potrebe“ tudi za obleko. Denar, ki bi ga starši tako in tako morali izdati za obleko, naj dobijo otroci. Vendar naj vsaj delno poslušajo nasvete staršev za nakup obleke.

V pošolski dobi naj starši več ne terjajo obračuna, temveč naj se v prijateljskem pogovoru pomenijo z otroki o njihovih izdatkih: obleka, potovanja, počitnice, zabava, prijatelji itd. Otroci imajo namreč „pravico“ do svojega denarja, saj so starši takrat, ko so se odločili, da bodo imeli otroke, predvideli tudi materialne potrebe, ki jih bodo imeli z njimi. Kar otrok rabi za človeka vredno življenje, tisto mora dobiti. To naj ne bo dar, temveč nekaj, kar otroku gre.

Otroci, ki si z delom zaslužijo denar, naj pomagajo pri izdatkih gospodinjstva. Vendar naj ne bo to v obliki hotelskih storitev, temveč v smislu družinskega življenja, kjer otrok z veseljem pomaga staršem pri kritju stroškov.

Osnovna misel

Otrok, majhen ali velik, naj se seznaní z vrednostjo denarja. Za denarjem vedno tiči delo, trud in odpoved staršev. Zato je treba otroku prikazati prav ta vidik.

Valter Dermota

TVOJE OBLIČJE IŠČEM

Septembra letos bo v turinski stolnici javno razstavljen prt, ki nosi odtis človeškega telesa. Je to Jezusovo obličje, njegovo telo? Odgovor znanstvenikov je vedno bolj prepričljiv. Slabotni in grešni človek je še vedno v iskanju obličja svojega Odrešenika. Tako je tudi don Bosko razlagal svojim fantom Jezusovo obličje na turinskem prtju. Prav zato ga bo tudi naš Vestnik predstavil.

Don Bosko in turinski prt

Dvakrat v času don Boskovega življenja je bil slovesno izpostavljen turinski prt ali sindon. Obakrat je bil don Bosko navzoč s svojimi fanti. Prvič je bilo to 21. aprila 1842. Tedaj je komaj začel zbirati fante s ceste. Bilo jih je še malo. Življenjepisec pravi: „On, ki je nežno sočustvoval z Odrešenikovim trpljenjem in njegovo božjo Materjo, je uporabil ganljiv prizor, da bi vzbudil v svojih dečkih sovraštvo do greha in gorečo ljubezen do odrešenika Jezusa.“

Drugič je videl prt leta 1868. Tudi to pot s svojimi fanti.

Deset let po don Boskovi smrti je bil prt spet izpostavljen in sicer dan po prazniku Marije Pomočnice, 25. maja 1898. Salezijanci so napravili veliko „propagando“ za prt, tako da je eden od nasprotnikov pristnosti prta, francoski znanstvenik Chevalier zapisal: „Don Boskovi salezijanci so postali na pobudo oblasti razširjevalci pobožnosti tega prta v starem in novem svetu.“

Pozneje so razni salezijanci prispevali k znanstvenemu študiju tega prta.

Kaj je turinski prt?

Imenujemo ga turinski, ker je shranjen v turinski stolnici od leta 1578. Pravilneje bi ga lahko imenovali Jezusov prt, ker je po zelo starem izročilu bil vanj zavit Jezus po svoji smrti.

To je mrtvaški prt, dolg 4,36 m in širok 1,10 m. Po sredi je viden odtis človeškega telesa, ki je bilo mučeno, še posebno so vidni

sledovi ran na rokah in nogah in rane na prsni strani.

To je najbolj skrivnostna relikvija, ki jo ima človeštvo o trpljenju in smrti Jezusa Kristusa.

Avantura prta

V apokrifnem evangeliju po Hebrejcih iz 1. stoletja je zapisano: „Peter je z Janezom prihitel h grobu. Videl je v prtju odtis ranjenega, ki je vstal.“

O tem prtju z odtisi so pisali vzhodni škofje. Sredi 6. stol. je cesar Justinijan poslal v Jeruzalem svoje poslane, da bi mu sporočili „fizične podatke“ o Jezusu. Ti podatki sovpadajo s podatki, ki jih imamo iz Jezusovega prta. Od tedaj se pojavljajo prti z naslikanim Jezusovim obrazom, kakor ga je mogoče zaslutiti iz njegovega prta. Vzhodna Cerkev jih imenuje podobice, ki jih ni naredila človeška roka – nerukotvorenije.

Romarji iz Svete dežele so prinašali na zapad „čiste prte“, to je, brez Jezusove podobe, le prt je bil dotaknjen z Jezusovim prtjom. Tak prt je prejel Karel Veliki od jeruzalemskega patriarha, perzijskega šaha, cesarice Irene iz Carigrada, od kalifa Haruna al Rašida iz Bagdada.

Okrog leta tisoč so Jezusov prt iz Jeruzalema prenesli v Carigrad. Leta 1204 so Franki zavzeli Carigrad. Iz kapele Matere božje v palači Blahernes je Oton de La Roche ugrabil Jezusov prt in ga poslal v Francijo svojemu očetu, ta pa ga je izročil škofu v Besançonu.

Kljub požaru leta 1349 in 1532, v katerih je bil sindon poškodovan, so se odtisi ohranili nedotaknjeni. Poškodovane dele so skrbno zakrpale klarise v Chamberyju, kjer je bil prt shranjen.

Leta 1578 je sveti Karel Boro-mejski po strašni kugi v Milanu šel na romanje k svetemu prtju. Da bi mu skrajšal težavno pot, je savojski knez Emanuel Filibert, lastnik sindona, poslal ta prt iz Chamberyja v Turin, kjer se mu je Karel Boro-mejski in številni verniki lahko poklonili. Od tedaj je prt ostal v Turinu, najprej v kraljevi palači, od leta 1694 pa v posebni

kapeli za glavnim oltarjem turinske stolnice.

Znanstveno raziskovanje

Pričelo se je s prvo fotografijo, ki jo je napravil Secondo Pia leta 1898. Tedaj se je pokazal odtis Jezusovega telesa, ki je „negativen“ v „pozitivni“ podobi: jasna podoba, ki je z vedno bolj popolnimi fotografskimi aparati vedno jasnejša in natančnejša.

Leta 1973 je prof. Judica Cordiglia prt fotografiral z ultravijoličnimi žarki in z žarki Wood. Te fotografije je poslal tehnikom v vesoljski center v Pasadeno v ZDA, Jet Propulsion Laboratory, da bi jih obdelala tako, kakor so bile obdelane fotografije z Marsa.

Izsledki tega postopka so odkrili podrobnosti o bičanju: bič ni samo bil, ampak tudi trgal; Jezusa so bičali v sklonjenem položaju; bičalca sta bila dva in sta zadala 121 udarcev po vsem telesu, razen srčne strani. Computer je odkril celo moč udarcev. Na Jezusovo glavo so pritisnili trnovo krono v obliki pokrivala, ne pa samo venca. Desna stran lica je zmaličena. Na licu je sled udarca s palico, ki je poškodoval nos. Na ramah so sledovi trama, ki ga je nosil Jezus. Žebliji, s katerimi je bil Jezus pribit, so bili trije: dva v zapestju in eden skozi nogi. Rana na nogi priča, da se je Jezus večkrat oprl na nogi, da bi mogel lažje dihati, končno je omagal in ga je zadušilo. In še mnogo drugih podrobnosti je odkril computer.

Sestav lanenega prta in način tkanja se je še do nedavnega zdelo, da je delo kakega francoskega tkalca, in torej nepristen. Pa so odkrili v egiptovski Tebaidi rob

mrtvaškega prta iz prvega stoletja, ki je enako narejen kot Jezusov prt. Takih prtov so našli še več.

Prof. Max Frei, nekdanji ravnatelj znanstvene kriminalistike v Zurichu, je pod mikroskopom odkril na prtju cvetni prah, ki ga je primerjal z drugimi odkritimi drugje. Leta 1976 je Max Frei, ki ni katoličan, zapisal: „Ne vem, če je bilo v ta prt zavito Jezusovo telo. Lahko pa zatrdim, da je prt iz Jezusove dobe, in da je bil izpostavljen brez dvoma v Palestini, Turčiji, Franciji in Italiji v dobah, kakor zgodovina priča, da se je prt nahajal.“

Ostane zadnje vprašanje: ali je na prtju odtis Jezusovega telesa ali koga drugega?

Če primerjamo izsledke znanosti o prtju z evangeljsko pripovedjo o Jezusovem trpljenju, smrti in pokopu, potem so odtisi na prtju Jezusovega telesa.

In še: odtis bi bil nemogoč, če ga ne bi prešinila izjemna svetloba. Ali je bila to svetloba Jezusovega vstajenja? Tudi o tem znanstveniki še iščejo dokončnega odgovora.

Zakaj letošnja izpostavitve prta?

Letos je 400-letnica, odkar je prt v Turinu. To bo ob enem prilika za dokončne znanstvene raziskave. Ni doslej znanstvenih dokazov proti pristnosti sindona. Tako se shajata vera in znanost v 2000 let krščanstva. Prt daje tudi zgolj človeško sporočilo: v njem gledamo „križanja vseh ljudi“ na svetu.

Pavel VI. je dejal: „Kakršna koli bi bila naša vera, kakršna koli bi bila naša prepričanja, sindon nam ima vendarle nekaj povedati: ta okrvavljeni prt ne razodeva samo verskega pomena božje resničnosti, ampak tudi nosi pomen, ki je sprejemljiv za vsakega. To je podoba človeka, ki ga preganja krivica, obraz premaganega, odrinjenega, zatiranega, nedolžnega, ki je kakor Jezus, preganjan in umorjen.“

Poln pomen pa morejo dojeti samo kristjani žive vere. Sindon je izredni dokument Gospodovega trpljenja, in nam pomaga bolje spoznavati njegovo obličje. Znameniti francoski pesnik Paul Claudel pa je že 1898 ob pogledu na sindon začuden vzkliznil: „To je vendar drugo vstajenje!“

Po BS – 1978/9 – STK

SPET MED BARAKARJI

MISIJONAR JOŽE KRAMAR

Letos po duhovnih vajah sem bil premeščen iz Cebuja v Tondo, predmestje sedem milijonskega mesta Manile.

Torej si zapustil revno mladino na smetišču ter šel v velemesto, boste rekli, kot mi nekateri že očitajo... Prav obratno!

Moje dosedanje mesto Posil v Cebuju mi je nudilo odlično pripravo za novo delo tu v slumu med barakarji, kjer je v nasprotju z velemestom velika revščina. Posil pa sem prepustil mladim rokam duhovnika, ki je bil skupno z g. Majcenom izgnan iz Vietnama, delavnice v Deškem mestu je prevzel mlad sobrat pomočnik, moj bivši gojenec, tretjo mojo službo, ekonomijo pa bo upravljal mlad duhovnik domačin. Tako sem ravno pred enim mesecem z lahkim srcem zapustil Cebu in še isti večer prispel v Tondo.

Takoj naslednji dan sem prevzel mizarsko delavnico, ki je bila pravo pokopališče strojev in obrabljenega materiala. V treh mesecih upam, da bom mogel sprejeti prve gojence, ki bodo pozneje pomagali vzgajati jate novih delavcev iz teh ubogih fantov, ki se včasih čutijo odrinjene in vsem v napoto.

V nedeljo po mojem prihodu mi je ravnatelj poveril gradnjo stanovanj za najbolj potrebne člane naše velike župnije. Na prostoru manj kot 1 km² živi nad 60 tisoč barakarjev. Ne bi verjel, če ne bi videl, kako je iz barake štirih kvadratnih metrok prilezlo kar 14 oseb: starši in 12 otrok.

Organizacija gradnje družinskih hišic je v rokah Kluba patrovske graditeljev – Fathers club. Material pa nam pošilja Oče vseh prek ljudi, ki imajo srce tudi za svojega brata-reveža. Material in vse, kar je potrebno za izgradnjo nove hišice, stane 800 dolarjev. Hišica obsega površino 4 x 8 m in ima dve sobi v zidanem pritličju in dve v lesenem nadstropju s stenami vezanih plošč; pokrita pa je z valovito pločevino.

Poprej so delali po eno hišico, z mojim prihodom pa smo zastavili delo kar za deset hkrati. Najprej smo dograditi nadstropje, da je

hišica takoj vseljiva. Po mesecu dni je že 18 družin pod streho. Da bi jih videli, kako v njih prekipeva sreča in veselje. Še veliko bolj pa v meni, ker čutim, da je svet postal malce boljši, odkar je brat pokazal usmiljenje do brata v potrebi. Sedaj stanujejo v človeka vrednem stanovanju. Lepo je videti, kako si pomagajo med seboj Bog ljubezni pa vse blagoslavlja.

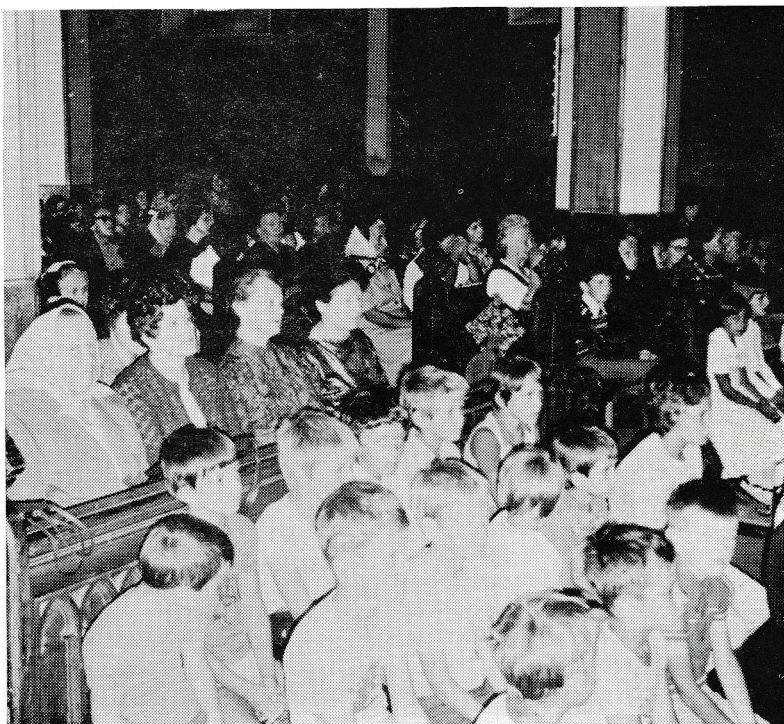
Če nas dobri ljudje ne bodo pustili na cedilu, upamo do konca leta napraviti vsaj še 50 stanovanj. S tem pa še niti ena desetina najpotrebnejših ne bo preskrbljena.

Lepo pozdravljam vse svoje in misijonske prijatelje.

Jože Kramar
Don Bosco Youth Center,
P. O. Box TO-407, Manila 2807,
Philippines

DA - BREZ POMISLEKA

9. julija letos je obhajal srebrno mašo JOŽE PUNGERCAR, župnik v Cerknici in dekan iste dekanije. Želel je, da bi bilo to obhajanje povsem skromno, namenjeno zgolj molitvi za nove duhovne poklice. Župnijski svet pa se je močno zavzel in pripravil lep praznik. Med kosilom je slavljenc,

pri katerem so bili tudi cerkveni pevci in župnijski svet, toplo spregovoril svojim najožjim sodelavcem in med drugim omenil, da hoče rad izpolniti želje Cerkve in svojih predstojnikov in tako še kje drugje zastaviti delo za rast Kristusovega skrivnostnega telesa.

Vendar je pred odhodom pripravil še lep praznik ob 30-letnici prihoda salezijancev na to župnijo. Za nedeljo, 6. avgusta, je povabil vse dosedanje salezijanske župnike in inšpektorja Rudija Borštnika; škof dr. Stanislav Lenič pa je predsedoval slovesnosti.

Ukradel sem mu hip časa in ga izzval za tale mini-intervju:

— Če bi imeli še enkrat priložnost izbire poklica, ali bi se še odločili za duhovniški poklic in sicer v salezijanski družbi? Če da, zakaj?

Brez pomisleka bi se še enkrat odločil za duhovniški poklic in to v salezijanski družbi. Veliko sem prosil don Boska za svoj poklic in prepričan sem, da mi je on izprosil od Boga to milost. Prepričan sem, da je božja volja, da sem salezijanski duhovnik.

— Bili ste pet let dekan. Goto-vo ste v teh letih spoznali, kaj še

posebej povezuje škofijske in redovniške duhovnike. Bi nam hoteli povedati?

Res je, bil sem pet let dekan cerkniške dekanije. Izvolili so me škofijski duhovniki. Z duhovniki smo se ves čas lepo razumeli in prav lepo sodelovali. Povezovalo nas je skupno delo za duše. Vedno smo bili pripravljeni priskočiti

drug drugemu v pomoč, kadarkoli je bila kje kaka potreba. Tudi radi smo se imeli in med nami je bila velika vez bratske ljubezni, ki ni delala nobenega razločka med škofijskim ali pa redovniškim duhovnikom. Zato je tudi slovo po petih letih bilo lepo in prisrčno.

St. Hočevar

MALO MODROVANJA - MALO POPIŠOVANJA

Pismo misijonarja Andreja Majcena
Tonetu Vodetu

Danes, 5. maja 1978, ti ne pišem iz Tajnana, ampak iz Čau Čeva. Tu ima svoj mladinski dom, Boystown mu pravijo, g. Mac Cabe. Ker so ga začeli boleti zobje, je šel za mesec dni v Hongkong in ga sedaj jaz nadomestujem kot že prej enkrat.

Prav naše salezijansko delo, kot smo ga včasih imeli, a se ga sedaj mnogi salezijanci boje kot hudič žegnane vode, ker je pač treba biti asistent od pol petih zjutraj do desetih zvečer. Asistent starega kova je vedno dober, vedno vzgojitelj. Kaj hočeš? Tako na stare dni znova preživljam mlade dni svojega salezijanskega delovanja. Vem, da je sedaj prišlo nič koliko novega: psihologija, biologija, pedagogija, osebnostna vzgoja in ne vem kaj še vse... Debele knjige vse to natančno razlagajo in razložijo, a konec koncev se postavljajo z učenostjo in ne z uspehi, ki so in ostanejo na papirju. Z majhnimi se je treba majhnega narediti in se žrtvovati tudi na stara leta z asistenco, z

dobro besedo, posebno pa z rožnim vencem v roki...

Sedaj pa malo pogledam v tisto knjigo, ki si mi jo poslal o don Bosku in o Dominiku Saviu, katerega praznik bomo jutri obhajali. Naj mi Dominik posreduje malo svoje duhovnosti, da jo bom lahko podal našim dragim sirotam in zapuščencem...

x x x

Ob blagoslovitvi 'Mons. Vergilia Memorial Building' v Thuku-ju mi je naš ravnatelj dr. Peter Čang naročil, naj bi se posebej zahvalil vsem našim dragim slovenskim dobrotnikom, ki so mi v teh dveh letih pomagali z darovi, da smo sezidali v Thuku-ju prav pripravno, čeprav ne veliko stavbo. Thuku je prva velika vas izven Tajnana, središče katoličanov in, upajmo, tudi bodoče župnije. Nova ustanova obsega kapelico, veroučno učilnico, igrišče, mladinski center, prostore za otroški vrtec za kakih 250 otrok. Le-tega tukajšnji prebivalci še prav posebno cenijo, ker vidijo, da salezijanci

lepo vzgajajo otroke. Mi smo pa tudi veseli, ker tako pridemo bolj v stik s starši in z drugimi ljudmi; posebno pa še, ker tako dajemo kristjanom priložnost, da morejo spolnjevati svoje krščanske dolžnosti, mladini pa možnost, da se malo bolje pouči v verskih resnicah.

Z novim cerkvenim središčem v Thuku-ju se je razvnela nova gorečnost v tukajšnjih katoliških družinah. Sedaj se že oglašajo druge vasi, kjer imamo sicer zemljišče, nimamo pa pravih prostorov in potrebnega osebja za izvrševanje apostolskega dela. Zapupamo, da bo naš novi bodoči salezijanski blaženec pomagal, da bomo mogli tudi zanje kaj narediti. Trdno upamo, da bo posebej blagoslavljal vse drage dobrotnike naše župnije Marije Pomočnice; in da bo raznetil nov ogenj misijonskega navdušenja tako med našimi kristjani, med salezijanci, pa tudi med misijonskimi dobrotniki. Potrebno bi bilo nekaj majhnih kapelic, ki bi za prvo silo zadostovale, da bi se krščanske družine zbirale k maši, kristjani in katehumeni pa h krščanskemu nauku.

Še enkrat v mojem imenu in v imenu našega ravnatelja dr. Petra Čanga najlepša zahvala z najlepšimi pozdravi.

Tajnana 29. aprila 1978

Andrej Majcen

ODŠLI SO

Rožmaričev oče

V 80. letu starosti je dne 24. februarja letos sklenil k zadnjemu počitku svoje trudne in žuljave roke Rožmaričev oče iz Veržeja.

Njegovo življenje je bilo dolgo, trd in delaven dan. Kot drugi kmečki otroci v tedanjih časih je tudi on že v rani mladosti moral prijeti za delo na polju in doma. Kos vsakdanjega kruha pa je bil črn in majhen. Še mlad je kot vojak okušal napore, trpljenje in strahote prve svetovne vojne.

Po vrnitvi iz vojske so se spet vrstile in gmadile skrbi in naporu za dom in mlado družino, ki je postala vse večja in večja: osem otrok. Vsi so rasli v dobre člane družbe in Cerkve. Sin Tonček si je

izbral 'boljši del' in postal duhovnik salezijanske družbe. Njegova nova maša je bila najsrečnejši dan v življenju Rožmaričevega očeta.

Poleg družine je bilo njegovu veselje še glasba in sadjarstvo. Po delovnem dnevu se je zvečer rad usedel na hišni prag in v krogu svojih otrok zaigral in zapel z njimi. Bil je tudi umen in napreden sadjar. Le malo je v kraju vrtov, kjer ne bi bilo njegovih sadik in cepljenk.

Na zadnji poti ga je med drugimi spremljalo osem duhovnikov in poleg domačega pevskega zbora še zbor salezijanskih bogoslovcev iz Ljubljane. J. P.

Kuharova mati

Ko so orjaška kostanjeva drevesa okoli Marijinega znamenja na trgu v Veržeju odprla svoje bele cvetove, je v večerni uri na poti v cerkev, prav pod Marijinim zname-

njem omahnila Kuharova mati, zadeta od kapi. Vsa ljubezen njenih svojcev in prizadevanja zdravstvenega osebja v bolnišnici ji nista mogli rešiti življenja. Opremljena s sveto popotnico je 7. maja odšla k Bogu in Mariji.

Njeno življenje je bilo polno in duhovno bogato. Z možem je vzgojila osem otrok. Pri vsem delu in skrbeh je bil v družini vedno čas za molitev, nedelja pa je bila vedno Gospodov dan. Rajna je bila tesno povezana z župnijo.

Poleg evharistije je izkazovala posebno ljubezen do Marije Pomočnice in svetega Janeza Boska. Bog ji je dal že po naravi dobro in sočutno srce. Vera je vse to še dvignila in oplemenitila. Zato je rada pomagala, kjer je mogla, posebno še v domači cerkvi in salezijanskim ustanovam.

Naj bi zgled te verne žene in matere bil v spodbudo našim družinam! J. P.

MISIJONARKA, KI ZANJO NISMO VEDELI

S. Frančiška Matevžič pripoveduje

Za sestro družbe Hčera Marije Pomočnice, s. Frančiško Matevžič, nismo vedeli. Nekega lepega julijskega dne, 27. dopoldne, je prišla na Rakovnik, potem na Gornji trg in še na Bled. Kakor nenadna, svetla in blagodejna prikazen je bila: razodetje.

Takole je pripovedovala, ko smo jo prosile, naj nam razodene kaj iz svojega življenja. Pripovedovala je v mehkem primorskem narečju. Ni ga pozabila, čeprav skoraj 50 let ni govorila ne brala slovensko.

Doma sem iz Kanala ob Soči. Luč sveta sem zagledala 1. oktobra 1910 kot druga v družini šestih otrok. Že kot majhna deklica sem se rada sukala okrog cerkve in si večkrat želela, da bi delala le to, kar Jezus želi. Posebno še, ko sem bila v Marijini družbi. Zelo rada sem imela Marijo. Čutila sem, da me Jezus kliče, naj pustim vse in mu sledim. Svojo željo sem zaupala duhovniku, ki mi je svetoval, naj stopim k sestram Notredamkam. Nisem se mogla odločiti zanje, čeprav sem želela postati redovnica – misijonarka, v Argentini pa sem imela strica, ki me je vabil, naj pridem tja. Odločila sem se, da grem k njemu na obisk. Tam bom verjetno našla kakšne sestre, ki mi bodo pomagale v misijone, sem upala. Oče in mati sta mi branila iti po svetu, ker pa sem zatrjevala, da grem le na obisk, sta pristala. Takrat sem imela dobrih 18 let.

Na ladji sem spoznala neko dekle, ki je bila bivša gojenka Hčera Marije Pomočnice v Buenos Airesu. Pripovedovala mi je, kaj delajo tam sestre. Na ladji sva zbirali otroke, se z njima igrali, govorili o Bogu in molili tako, kakor se je ona naučila pri sestrah. Zdelo se mi je tako lepo! Bila sem odločena, da se ne vrnem več domov.

V Buenos Airesu me je čakal stric in me pristrčno sprejel. Ta gojenka je vzela naš naslov in me čez nekaj dni obiskala. Skupaj sva šli k sestram salezijankam. Te so

me povabile, naj prihajam k njim, da se naučim španščine. Vedno bolj so me privlačile in po šestih mesecih sem se odločila, da vstopim v njihovo družbo. Že so mi napravile obleko.

Pisala sem domov. Mama pa na noben način ni privolila. Grozila mi je, da me bo s policijo poklicala domov. Bala se je, da ne bi vztrajala in se izgubila v svetu. Tako sem ostala v zavodu eno leto kot delavka. Stric, pri katerem sem bila, mi je pustil svobodo odločitve. Po dveh letih je prišel za mano v Argentino moj brat, ki mi je veliko pomagal, da sem lahko vstopila v družbo.

Ko sem hodila v zavod na delo, sem tam spoznala neko dekle, ki je tudi želela postati sestra, a ni mogla. Skupaj sva hodili okrog in zbirali otroke, jih poučevali v veri in pripravljali na krst. Ko je za mano prišel brat, je bil tem otrokom boter.

Bila sem srečna, da sem lahko opravljala to misijonsko delo in prepričana sem bila, da bo prišel dan, ko bom lahko postala redovnica.

Mama se je končno omeščala in tako sem lahko na praznik Marije Pomočnice, 24. maja 1932, v Buenos Airesu vstopila v družbo Hčera Marije Pomočnice.

Preden sem vstopila, sem povedala župniku, ki mi je pa začel braniti, naj ne grem k tem sestram. Toda bila sem že odločena. Uvidela sem, da bom le tu srečna. Popolnoma sem bila prepričana, da ne bom nikoli več videla domovine, ne domačih. Želela sem iti po božji poti. Domačim sem pisala, da se bomo videli v nebesih. Mama je postajala vedno bolj zadovoljna, ker je iz mojih pisem razbrala, da je to res moj pravi poklic. Ko sem 1966. prišla prvič domov, me je vsa srečna objela in skupaj z mano zahvaljevala Boga. Veselo je bilo snidenje tudi z brati in sestrami. Najmlajše sestrice niti poznala nisem, saj se je rodila že po mojem odhodu.

V svojem poklicu sem bila vedno srečna. Že ob vstopu sem

sklenila, da bom zvesta v malem. Kdor je zvest v malih stvareh, ima vse.

Večkrat sem prosila predstojnico, naj me pošlje v prave misijone. Dejala mi je, naj se vadim v vseh 14 krepostih. Poskušala sem tako živeti. Bila sem srečna, da sem spoznala don Boskovo družbo in živela v njej.

V Buenos Airesu živim skoraj 50 let. Sedaj ni več tak misijon, kakor je bil v začetku. Imamo šole vseh vrst, od najnižjih do najvišjih. Tudi ljudje so sicer krščeni, so pa potrebni verskega pouka. Kot marsikje, tako je tudi tam materializem vzel čut za vero.

Vsa leta sem z veseljem delala za te ljudi, dvajset let kot bolničarka, sedaj pa pomagam ekonomu. Svojega redovnega življenja ne bi zamenjala za vse na svetu. Za poklic sem se morala boriti. Poklic je treba varovati in obvarovati. Biti Bogu zvest je najlepše. Tako vsak dan slišiš njegove navdihe za pravilno pot, pa naj bo kakršna koli. Že takoj na začetku mi je bilo jasno, da kdor sprejme Jezusa, sprejme z njim rože s trnjem, a je vsak dan srečnejši. Božje Srce Jezusovo ne vara nikogar. Vedno bom hvaležna za to milost.

Če se bom še kdaj vrnila v domovino, ne vem. Nikoli nisem prosila, niti upala, a Bog mi je dal to milost, da sem sedaj že drugič v domovini. Do 12. avgusta ostanem pri sorodnikih, nato bom opravila duhovne vaje, 15. septembra pa bom že v Buenos Airesu.

Bodimo vedno zvesti Bogu in videli se bomo v nebesih.

s. M. Z. in s. A. Ž.

IZ ŽELIMLJEGA

Tudi skozi letošnje počitnice je prišlo v Želimlje na duhovne vaje nekaj skupin osmošolcev. Njihovi nekoliko starejši tovariši, ki so že vstopili v salezijansko skupnost in končali 3. razred gimnazije in noviciat, so z velikim veseljem preživljali dneve z njimi. Ob koncu prve močnejše „apostolske turneje“ poroča eden izmed njih v imenu vseh takole:

„Mlada Slovenija“ v Želimljem

Takoj po zaključku šolskega leta se je skupina nas asistentov, pod vodstvom animatorja in voditelja duhovnih vaj, Janka Novaka, zbrala v Želimljem k okrogli mizi, da bi pripravili načrt.

KO SEM BILA NA KUBI

(nadaljevanje SV 2, str. 13)

Izpolnila se vam je želja: postali ste misijonarka: kako ste se pa znašli na svojih novih postojankih?

Kar dobro. Našle smo veliko revščino, a stradale nismo. Vročina je bila huda, a skoraj vsak dan je dež za pol urice malo osvežil zrak. — Našle smo veliko misijonskega dela: odprle smo šole za revne otroke. Tem, ki so jo obiskovali, smo vsak dan preskrbele tudi hrano, ki so nam jo pošiljale dobrotelne ustanove. — Naši otroci, lahko rečem, so bili zelo pridni: radi so se učili katekizem, radi ministrirali, pa tudi radi so se igrali. Nekateri so prihajali vsak dan k sv. maši in prejemale sv. obhajilo.

Večkrat smo se napotile tudi v daljne naselbine, posebno v časih, ko ni bilo šole in nas je šlo lahko več skupaj. Tam smo pripravljale otroke in odrasle na krst, birmo in obhajilo. Ko so bili dovolj pripravljene, so v župnijski cerkvi prejeli sv. zakramente z veliko slovesnostjo — posebno, kadar so povabili tudi škofa, ki jim je podelil birmo.

Koliko dela je bilo tam! Z zvončkom smo zvonile in vabile otroke h katekizmu: prišlo jih je tudi 60 do 100 hkrati. Ko bi jih videli, kako so pritekli kričeč od veselja, ko so nas zagledali! Žal ni bilo tam zelenih travnikov, kot v domovini. Tam so travniki kot posejani z nadležnim trnjem, zato smo si morale iskati prostora za kakšno hišo in jih tam poučevati katekizem in spoznavati Boga.

Prva skupina se je zbrala že na Alojzijevo, 21. junija. To so bili osmošolci. Skupina je bila manjša, zato smo se prav takoj ujeli v lepo skupnost. Seveda smo za začetek zaigrali: žoge, baline, loparji so nam tako močno stopili pred oči, da smo se kar težko ločili. Pa vendar smo se kmalu nato zbrali k medsebojnemu spoznavanju, zatem pa še k treningu naših grl. In zdaj se je začelo zares: premišljevanje... skupna maša.

Popoldne je kmalu minilo in po večerji smo še malo poklepetali in že so se nekateri v sanjah vračali s pozdravi domov. Tudi drugi dan je bil zanimiv. Odrinili smo v neznanost: v deželo upanja in obljube. Prehodili smo Abrahamovo pot

vere in poslušnosti božjemu klicu. Dobro kosilo, ki smo si ga sami pripravili, lepa narava, ki nas je ves čas spremljala in dobri ljudje, ki so nas sprejemali, so dali temu dnevu poseben pečat. Gotovo pa ste že kar sami uganili, da smo se za višek znašli na Rakovniku pri Mariji Pomočnici.

Tretji dan je prevladovala misel o razpotju, o določanju, o življenju. Nekateri fantje so ta dan s prošnjo zaprosili vstop v našo skupnost. In tako smo že na koncu. Še kratko sobotno popoldne z lepo doživetvo mašo in že je prišel čas slovesa. Fantje so z lepimi vtisi odhajali na svoje domove.

Potem je bilo v Želimljem skoro mesec dni mirno.

(sledi na ovitku)

Vsako leto za Božič smo nagradile najbolj marljive učenčke. Prvo leto sem pri tem delu dobro nasledila. Pripravila sem darove pred neko hišo in jih začela deliti. Nankrat so planili vsi hkrati nadnje in mi jih odnesli. Medtem so se suvali, topli, prerivali in si jih trgali iz rok. Še meni bi huda predla, če bi ne popihala prav hitro od tam. — A ta izkušnja me je spametovala. Naslednje leto sem pripravila darove v hiši ter jih po katekizmu drugoga za drugim dajala otrokom in jih na hitro odslovila — in jo tudi sama ubrala z vso naglavo domov.

Kako se Vam zdijo Kubanci?

Kubanci so zelo dobri ljudje. Med drugimi dobrimi lastnostmi imajo tudi to, da zelo ljubijo Marijo. Četudi je še vsi ne poznajo, je dovolj, da slišijo govoriti o njej in že se navdušijo zanjo. Njej se priporočajo in zatekajo v vsaki težavi. Če bolnik ozdravi, je Marija, ki ga je ozdravila, če umrje, je krivda zdravnikov, tako so prepričani.

Gotovo Vam je bilo težko zapustiti Kubo, kaj ne?

Da in še kako! Na Kubi smo imele že cvetoče misijonsko delo. Mnogi so začeli spoznavati našo vero in so postali goreči kristjani. Imele smo tudi že nekaj lepih redovnih poklicev. A prišel je tisti žalostni dan, ko smo morale vse zapustiti in oditi. Vse sestre smo odpotovale najprej v S. Domingo in od tod v Združene države. Naše sestre so nas sprejele z vso dobroto in nam preskrbele potrebno in delo; tega pa, hvala Bogu, sestre najdejo povsod dovolj!

Kako vam poteka življenje v novih domovinah?

Že več let sem v North Haledonu, v Severni Ameriki. Naše sestre se posvečajo vzgoji mladine v šolah, v cvetočih mladinskih domovih in s katehizacijo po župnijah. V hiši nas je 30 sester. Govorimo v treh različnih jezikih, a se vendar prav dobro razumemo. Zares opažam, da se imajo tam sestre med seboj zelo rade in da so močno povezane s Centrom v Rimu. Mislim, da jih prav zato Bog blagoslavlja, da imajo precej poklicev: v naši mšpektoriji je letos 15 novink in 14 aspirantk.

S. Antonija, vi ste še tako misijonsko navdušeni: povejte nam, kaj je potrebno, da lahko postaneš misijonarka?

Predvsem je potrebno, da smo zelo ponižne. Brez te lepe čednosti ni mogoče imeti uspehov. Je res, da se pogosto mladina navdušuje za misijone, in misli, da bo tam kar takoj začela vse povprek krštevati in spreobračati. A ni tako: v misijone je treba iti zato, da darujemo sebe, vse kar smo in kar imamo, in tako z žrtvami pripomoči k rasti vere v bližnjem. Niso misijonarke le tiste, ki hodijo po vaseh in poučujejo katekizem, temveč tudi tiste, ki v zaledju skrbijo vse potrebno za oznanjevanje evangelija.

Zato vas, ki vidim tako goreče in navdušene za vse dobro, iskreno vabim na misijonsko delo, saj je še vedno sodoben Kristusov vzdih: »Žetev je velika a delavcev je malo! Pojdite tudi vi v moj vinograd!«

Novinke HMP

NAŠ AMBASADOR

V spomin na Toneta Vodeta

V salezijanskem vzgojnem zavodu Valsalice v Turinu je 20. junija letos umrl naš sobrat duhovnik Tone Vode — naš ambasador v tujini. Mašo zadušnico je naslednji dan vodil naš inspektor Rudi Borštnik ob somaševanju šestdesetih duhovnikov. Navzočih je bilo tudi 12 slovenskih sobratov, ki so se od rajnega poslovili z več slovenskimi pesmimi in molitvijo, njegov duhovni lik pa sta predstavila naš in turinski inspektor.

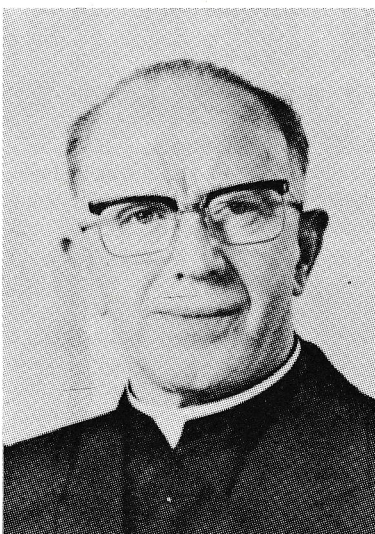
x x x

Tone Vode je bil rojen 3. decembra 1904 v Vinjah, župnija Dolsko pri Ljubljani. K salezijancem je prišel 15. septembra 1916 na Rakovnik, ki je bila prva salezijanska hiša v Sloveniji in jo je ustanovil blaženi Mihael Rua 23. novembra 1901, samo tri leta pred rojstvom Toneta Vodeta. V Veržeju je napravil štiri razrede gimnazije, noviciat v Kleczi Dolni na Poljskem leta 1921, na koncu noviciata pa prve zaobljube in končno večne zaobljube na Radni 27. novembra 1928. V duhovnika je bil posvečen v Zagrebu 24. aprila 1932, potem ko je leto dni zaradi bolezni privatno študiral bogoslovje v Razkrižju.

Njegove prošnje za sprejem v noviciat, k zaobljubam in v duhovništvo izražajo zavestno odločitev, popolnoma svobodno, popolno darovanje in že od prvega trenutka dokončno.

Do konca zadnje vojne je bil inspektorialni tajnik, hkrati pa urednik Salezijanskega vestnika. Napisal je obširen življenjepis sv. Janeza Boska, prevajal v slovenščino razne okrožnice vrhovnih predstojnikov. Po njegovi zaslugi imamo tudi bogato duhovno knjigo V prijateljstvu z Bogom, ki je izšla pred nekaj leti.

Po vojni je deloval najprej med mladimi salezijanskimi sobrati v don Boskovem rojstnem kraju Colle Don Bosco, potem kot

knjižničar in spovednik na salezijanski višji filozofski šoli v Foglizzo pri Turinu, zadnja leta pa je to službo opravljal v najuglednejšem turinskem liceju v Valsaliču.

x x x

Čeprav je bil telesno mnogo let odsoten, smo vendarle čutili njegovo navzočnost v naši inspektoriji, ne samo zaradi njegovih obiskov — ne ravno pogostih — temveč predvsem zaradi njegove ljubezni, ki jo je izžarevala njegova oseba in na tisoč načinov potrjevala. Bil je živa povezava vseh slovenskih salezijancev in Hčera Marije Pomočnice po vsem svetu, ki je razen obilne korespondence imela še posebno občuten izraz v njegovem glasilu kar celih trintrideset let.

V njegovi osebi smo občudovali:

— krepko ljubezen do don Boska in do salezijanskih duhovnih vrednot in

— zrel in krščanski čut za realizem.

— Najprej smo občudovali njegovo krepko ljubezen do don Boska in do salezijanskih duhovnih vrednot. To je izpričeval s svojo 'salezijansko' besedo. To je dokazoval še posebno kot delivec usmiljene božje ljubezni v zakramentu pokore — sprave. Glede tega zakramenta se je izkazal v vsem svojem duhovniškem življenju nad vse zvestega don Boskovemu nauku in praksi. O tem bi lahko pričali številni njegovi spovedanci, posebno še salezijanci in gojenci.

— V njegovi osnovni drži smo občudovali tudi zrel in krščanski čut za realizem. Brez odklona k pesimizmu z ene strani — saj je bilo zelo veliko močnih razlogov za to nevarnost v njegovem življenju! — in brez odklona k naivnemu optimizmu in utopizmu z druge strani. Ta krščanski zreli realizem je pokazal v dejanju in v okoliščinah, ki so zahtevali od njega potrpljenje in zmožnost pričakovanja nad vsako preizkušnjo. Vse do zadnjega se je ohranil v vztrajni delavni dejavnosti in gledal v prihodnost z močjo kristjana, ki mu ni za nedejavna teoretična razglabljanja. Kakor ljudje njegovega kraja je veroval v veselo oznanilo Jezusa Kristusa s preprostostjo in globino ter sprejemal s polno zavestjo in svobodo vse njegove zahteve.

x x x

Tako smo poznali mi dragega gospoda Toneta Vodeta. Tako bo ostal prisoten v valsališki skupnosti, v turinski inspektoriji in v naši slovenski inspektorialni skupnosti.

Hvala za vse, dragi gospod Tone, hvala še posebno za tvoje krščansko in salezijansko pričevanje. Spremljaj nas še naprej, spremljaj naše delo z nebes skupaj z don Boskom in Marijo Pomočnico. Predvsem podpiraj s svojo priprošnjo pri Bogu duhovne poklice: aspirante, novince, mlade sobrate in vse nas. Na svidenje v Očetovi hiši!

Rudi Borštnik

V LUČI MARIJE SNEŽNE

Hčere Marije Pomočnice imajo 5. avgusta po vsem svetu svoj veliki dan popolne podaritve Kristusu z redovniškimi zaobljubami. Izbrale so si ta dan, ker je to Marijin dan, praznik Marije Snežne, sporočilo njene Brezmadežnosti, posebno za svet mladih v vsakem času in prostoru.

V naši domovini doživljajo Hčere Marije Pomočnice ta srečni dan na Bledu, svojem centru in noviciatu. Nanj se pripravljajo še s posebno gorečim pričakovanjem v duhovnih vajah novinke in sestre, ki zaobljube obnavljajo ali se z večnimi zaobljubami dokončno posvečajo po Mariji njenemu sinu Jezusu.

Blejska cerkev s svojimi mističnimi Pengovovimi podobami Jezusovega rojstva, njegove zadnje večerje in poslednje sodbe že sama po sebi ustvarja ozračje visoke duhovne napetosti.

V procesiji se med vstopnim spevom pomikajo proti oltarju novinke in druge sestre, ki bodo med sveto daritvijo izpovedale vpričo salezijanskega inspektorja in svoje predstojnice svojo zaobljubo za življenje po evangelijskih svetih.

V homiliji je inspektor Rudi Borštnik sestram, sorodnikom zaobljubljenk in vernemu ljudstvu, ki je napolnilo blejsko cerkev, predstavil don Boskove misli iz pisma Hčeram Marije Pomočnice 24. maja 1886, ki ga hranijo kot posebno drago sporočilo svojega očeta.

Don Bosko pravi: Družbi so potrebne sestre,

— ki so prežete z duhom zatajevanja in žrtvovanja, da bodo rade veliko delale in trpele za Jezusa Kristusa in za odrešenje bližnjega;

— ki so globoko prepričane, da je natančna pokorščina brez opazk in pritožb pot, po kateri morajo pogumno hoditi, da bodo hitro prišle do popolnosti in svetosti;

— ki znajo gospodovati nad svojimi čustvi in imeti srce samo pri Bogu . . .

— ki ne objokujejo sveta, ne dobrin in ugodja, ki so se jim odpovedale;

— ki nimajo drugega hrepenenja kot posnemati na zemlji Jezusa, ponižanega, s trnjem kronanega in pribitega na križ, da bi ga potem obdajale poveličanega v nebesih v slavi in veličastvu angelov in svetnikov;

— ki so trdnega zdravja, lepega značaja . . . ki predvsem želijo postati svete, in to ne z izrednimi dejanji, ampak z običajnimi opravili, da bi bile bližnjemu, posebno deklicam v spodbudo in privlačnost za življenje v krščanskih krpepostih.

Končno, v družbi so potrebne sestre, ki naj bodo prikladno orodje za božjo slavo pri opravljanju tistih služb in opravil, ki so lastne družbi.

Vse to bi rade postale ali ostale s prisego — zaobljubo Kristusu med tem svetim bogoslužjem: pet novink, pet sester, ki so zaobljube obnovile, in dve sestri, ki sta vse to potrdile z večnimi zaobljubami — s. Marta Zdravec in s. Anica Žagar.

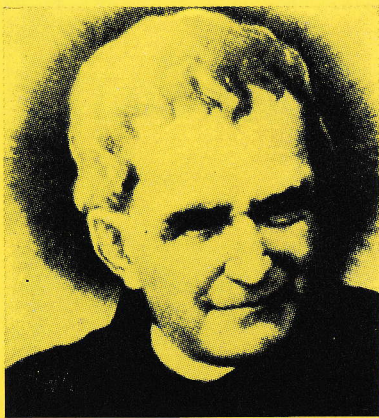
Kristus se jim je skrivnostno podaril pri svetem obhajilu . . .

Svojo srečo so sestre izrazile na salezijanski način s prisrčno akademijo v svoji 'veliki dvorani' — v sadovnjaku.

Med sestrami je bila navzoča tudi doslej neznana misijonarka iz Argentine, s. Antonija Matevžič.

Hčere Marije Pomočnice želijo služiti slovenski Cerkvi po karizmi svetega Janeza Boska in svete Marije Dominike Mazzarello.

stk

ALI GA POZNATE ?

Črtice iz don Boskovega življenja

40. Kako je don Bosko znal pridobiti za Boga celo orožnike, ki so prišli delat preiskavo v njegov Oratorij

Notranji minister Cavour je začel sumiti, da se v tistem, pred kratkim ustanovljenem Oratoriju, pripravlja zarota proti vladi. Ker pretkani politik ni mogel Oratorija zapreti zlepa, ga je skušal uničiti zgrda. Zato je pošiljal v Oratorij vsako nedeljo svoje zaupnike, da bi vse natančno pazili in potem o vsem še natančneje poročali.

Toda nekega prazničnega jutra je prikoral pred Oratorij kar cel oddelek brkatih, bradatih in mrkogledih, do zob oboroženih orožnikov. Vprašali so, kje je don Bosko. Tedaj se jim je približal sam don Bosko. V trenutku je zaznal položaj. Prijazno jih je nagovoril:

Spoštovani gospodje, s čim bi vam mogel postreči?

Ste vi don Bosko?, je grobo vprašal eden od njih, po vsem videzu njihov poveljnik.

Vsi mi pravijo don Bosko in tudi meni se zdi, da sem.

Mi smo pa brigadirji njegovega veličastva Karla Alberta.

Bog naj živi kralja, vam pa da dolgo življenje!

Imamo povelje, da vse strogo zastražimo in preiščemo. Zdi se, da je Oratorij prava jama razbojnikov,

(nadaljevanje s str. 17)

kjer se na veliko spletkari proti kralju in vladi.

A tako.

Prav tako!

A tako.

Don Bosko se je samo ljubeznivo smehljaj. Brez vsakega preplaha je mirno nadaljeval:

Gospodje, zdi se mi, da vas je sam Bog poslal. Prav danes mi manjka nadziratelj. Vi se mi zdite kot nalašč, da bi držali red pri mojih porednejih. Dela vam ne bo manjkalo. Zato pa vam obljubim, da bomo šli zvečer v gostilnico in bomo tam popili par pletenk žlahtnega in šumečega astižana na vaše, na moje in na našega kralja zdravje.

Don Boskova ljubezniva in jasna beseda obenem je pomirila duhove teh starih junakov iz stone bitke.

Postavili so se v kapelico in v četveroredu pozorno poslušali don Boskovo pridigo. Na koncu je eden izmed njih dejal:

Res je, don Bosko hujska k revoluciji. Toda k revoluciji osebne spreobrnitve. Ne vem več, kdaj sem bil zadnjič pri velikonočni spovedi. Toda tokrat sem se spovedal. Kako zna govoriti o smrti, kako groznega ti naslika pekel! Za nobeno ceno nočem v pekel! Enakega mnenja so tudi moji tovariši. Zato so se pa tudi spovedali, kakor jaz.

x x x

Tako je Cavour izgubil pravdo. Čeprav so orožnike zamenjavali vsak teden, da se ne bi dali omehčati od don Boska, so se vseeno drug za drugim pridno spovedovali in spreobračali. Saj don Bosku ni šlo za drugo politiko, kot za to, da je reševal duše za Kristusa.

Fr. de la Hoz — V. Dermota

11. julija so že zgodaj zjutraj začeli prihajati fantje iz sedmega razreda, med njimi pa je bil tudi kak šestošolec. Zbralo se jih je kar nekaj čez petdeset. Seveda je bilo tudi dela veliko več. Ob koncu smo vsi čutili osrečujočo utrujenost.

Začelo se je zopet z žogo, kmalu pa smo prešli k pomembnejšim stvarim. Spored je bil podoben kakor pri prvi skupini. En dan smo preživel v naravi pod Turjakom, kjer smo med duhovno hrano preizkusili nogometno sposobnost „Mlade Slovenije“, kakor so se imenovali. Potem je sledila še priprava na spoved, pa molitev ob diapozitivih, umirjajoče petje, ti-hota... Vreme nam je bilo naklonjeno, edino ob odhodu je bila prava „huda ura“. Vsi smo čutili, da je prišlo slovo kar prehitro.

Komaj se je umirilo ozračje od vika in krika druge skupine, že so se zbrali petošolci in šestošolci. Teh se je zbralo prek sedemdeset. Bili pa so tudi glasnejši, saj je ubranost njihovih glasov odmevala okrog po celi dolini. Kljub temu, da so bili živahni, so po igri, filmu, premišljevanju in maši bili tako utrujeni, da so komaj čakali, da bi šli spat. Zjutraj pa zopet zgodaj na noge, nekaj jutranje telovadbe in že smo bili pripravljeni za novo delo, nove napore.

Kljub temu, da smo imeli nekoliko slabše vreme, smo znali ustvariti tako vzdušje, da smo bili prav vsi zadovoljni. Dnevi so potekali kar prehitro. Ob slovesu smo še zaželeli drug drugemu vso srečo in se razšli.

To so bili dnevi, polni lepih doživetij, novih prijateljstev in nepozabnih trenutkov. Zdaj si nabiramo novih vsestranskih moči in pričakujemo nova srečanja.

St. Hočevnar